คนระลึกชาติ

นางสาวส้มลิ้ม คงสะโต

ปัจจุบันชาติ ชื่อ-นามสกุล : นางสาวส้มลิ้ม คงสะโต ชื่อเล่น : ส้ม

วันเดือนปีเกิด : ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗

ความผิดปกติตั้งแต่แรกเกิด : มีปานดำเป็นจุดกลมๆที่บริเวณต้นแขนซ้าย

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๓๑๘ หมู่ ๕ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

พี่น้องร่วมบิดามารดา : มี ๓ คน คือ

๑. นางสาววาสุรัตน์ คงสะโต

๒. นางสาวส้มลิ้ม คงสะโต

๓. นายพิเชษฐ์ คงสะโต

อดีตชาติ ชื่อ-นามสกุล : นางสาวสัมฤทธิ์ มหิดุลย์

วันเดือนปีเกิด : - พ.ศ.๒๔๙๖

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๒๐๕ หมู่ ๔ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

พี่น้องร่วมบิดามารดา : มี ๖ คนคือ

๑. นางสาวสัมฤทธิ์ มหิดุลย์

๒. นางจำรัส อยู่รอง

๓. นายสวัสดิ์ มหิดุลย์

๔. นางแสตมป์ มหิดุลย์

๕. นายถาวร มหิดุลย์

๖. นายไสว มหิดุลย์

วันเดือนปีที่เสียชีวิต : - พ.ศ. ๒๕๑๖ ขณะอายุได้ : ๒๐ ปี

สาเหตุที่เสียชีวิต : ป่วยเป็นโรคมาลาเรียขึ้นสมอง

สถานที่เสียชีวิต : ที่บ้านเลขที่ ๒๐๕ หมู่ ๔ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

รอยป้ายศพ : ญาติได้ใช้มินหม้อป้ายเป็นจุดกลมๆที่บริเวณต้นแขนซ้ายของศพนางสาวสัมฤทธิ์

ผู้ที่จำอดีตชาติได้ในหมู่บ้านของผู้เขียนรายนี้มีชื่อว่า นางสาวส้มลิ้ม คงสะโต เป็นบุตรสาวของ นายเหลือและนางฟู คงสะโต อยู่บ้านเลขที่ ๓๑๘ หมู่ ๕ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี

จังหวัดนครสวรรค์ ขณะที่ผู้เขียนไปสัมภาษณ์ครั้งแรกเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๑ เธออายุ ๒๔ ปี

นางสาวส้มลิ้ม จำอดีตชาติได้ว่าชาติก่อนเธอมีชื่อว่า นางสาวสัมฤทธิ์ มหิดุลย์ เป็นบุตรสาวของนายว่างและนางเขียว มหิดุลย์ เธอเสียชีวิตเนื่องจากเธอป่วยเป็นโรคมาลาเรียขึ้นสมอง นางสาวส้มลิ้มหรือเด็กหญิงส้มลิ้มในขณะนั้นพูดถึงเรื่องราวในอดีตชาติของเธอไม่มากนักแต่ก็ค่อนข้างชัดเจน ที่สำคัญคือตั้งแต่แรกเกิดเธอมีรอยตำหนิเป็นปานดำที่บริเวณต้นแขนซ้าย ซึ่งตรงกันกับรอยตำหนิที่ญาติของนางสาวสัมฤทธิ์ใช้มินหม้อป้ายไว้บนศพของนางสาวสัมฤทธิ์หลังเธอเสียชีวิตไม่นาน

นางสาวสัมฤทธิ์ มหิดุลย์ เป็นบุตรสาวคนโตของ นายว่างและนางเขียว มหิดุลย์ ขณะยังมีชีวิตนางสาวสัมฤทธิ์แต่งงานอยู่กินกับ นายสวัสดิ์ สุขเสือ คนในหมู่บ้านเดียวกัน ทั้งสองกำลังจะมีบุตรด้วยกัน แต่นางสาวสัมฤทธิ์ได้มาเสียชีวิตเสียก่อนหลังจากเธอคลอดบุตรออกมาได้เพียง ๑ ชั่วโมง เนื่องจากเธอป่วยเป็นไข้มาลาเรียขึ้นสมอง และบุตรของเธอที่เพิ่งคลอดออกมาก็เสียชีวิตในเวลาใกล้เคียงกัน นางสาวสัมฤทธิ์ เสียชีวิตเมื่อ พ.ศ.๒๕๑๖ ขณะอายุได้ ๒๐ ปี

หลังจากที่นางสาวสัมฤทธิ์เสียชีวิตได้ไม่นาน นางจวย บุญเกิด(มหิดุลย์) พี่สาวของนายว่างได้ใช้มินหม้อป้ายไปที่บริเวณต้นแขนด้านซ้ายของนางสาวสัมฤทธิ์ แล้วพูดว่า “ถ้าเกิดชาติหน้า ให้เอารอยนี้มาด้วยนะ” ซึ่งวิธีการป้ายศพดังกล่าวชาวหมู่บ้านตะคร้อได้รับการสืบทอดต่อๆกันมาหลายชั่วอายุคนแล้วนับได้ว่าเป็นมรดกตกทอด เช่นเดียวกันกับวิธีการสังเกตผู้สืบชาติมาเกิดใหม่ผู้จำอดีตชาติได้ และการโยนกระด้งเพื่อให้เด็กแรกเกิดลืมอดีตชาติ ซึ่งปัจจุบันการโยนกระด้งเพื่อให้เด็กแรกเกิดลืมอดีตชาติ กำลังจะสูญหายไป เนื่องจากในปัจจุบันนี้เด็กที่คลอดใหม่เกือบทั้งหมดคลอดที่สถานีอนามัยประจำหมู่บ้าน หรือไม่ก็ตามโรงพยาบาลต่างๆ ไม่ได้ทำคลอดโดยหมอตำแยเหมือนแต่ก่อน วิธีการนี้จึงค่อยๆเลือนหายไป

การป้ายศพมรดกตกทอดมายาวนาน

ผู้เขียนมีโอกาสได้พบและรู้จักกับ อาจารย์สุดทยา วัชราภัย อาจารย์พิเศษของนิด้า ซึ่งท่านเคยเป็นล่ามให้กับคณะศึกษาวิจัยจากมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนียสหรัฐอเมริกา อาจารย์สุดทยา

ท่านมีโอกาสได้ร่วมงานกับคณะศึกษาวิจัยคณะนี้อยู่ระยะหนึ่ง ทำให้ท่านได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการจำอดีตชาติได้และวิธีการป้ายศพเป็นอย่างดี

ท่านอาจารย์สุตทยา ได้กรุณาให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการป้ายศพ ที่ท่านได้เคยศึกษามาว่า ประเพณีการป้ายศพนี้พบมากในประเทศไทยและประเทศพม่า จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าได้ผลจริง ซึ่งคณะศึกษาวิจัยของมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนียกำลังให้ความสนใจ และกำลังศึกษาค้นคว้ากันอยู่ อาจารย์สุตทยากล่าวว่า การป้ายศพจะส่งผลก็ต่อเมื่อผู้ป้ายทำถูกวิธี แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆด้วย เช่น ระยะเวลาที่ป้ายศพ วัสดุที่ใช้ป้าย การบอกกล่าวกับวิญญาณ เป็นต้น

ในกรณีของนางสาวสัมฤทธิ์ ศพของเธอได้มีการป้ายศพเช่นเดียวกัน แต่ลำพังการป้ายศพอย่างเดียวคงไม่สามารถพิสูจน์อะไรได้มากนัก ถ้าหากไม่มีปัจจัยอื่นมาประกอบด้วย กล่าวคือ ถึงแม้เธอจะได้เกิดใหม่อีกครั้งและมีรอยตำหนิจากการป้ายศพติดตัวมาด้วย แต่ถ้าเธอไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เธอจำอดีตชาติไม่ได้ เธอไปเกิดในหมู่บ้านห่างไกล หรือเธอไปเกิดในท้องถิ่นที่ไม่เชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด เธอก็อาจจะไม่ได้พบกับครอบครัวในอดีตชาติของเธอ และบอกเล่าเรื่องราวของเธอให้พวกเขาเหล่านั้นได้ทราบได้ แต่สำหรับกรณีของนางสาวสัมฤทธิ์นี้ มีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้เธอได้เกิดมาพบกับครอบครัวในอดีตชาติของเธอ กล่าวคือ หลังจากที่เธอเสียชีวิตไปแล้ว เธอได้มาเข้าฝันนางเขียวแม่ของเธอและบอกกับนางเขียวในฝันว่าเธอจะไปเกิดกับใคร โชคดีที่เธอได้เกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง เธอได้เกิดในหมู่บ้านเดิม เธอได้นำรอยตำหนิที่ญาติป้ายไว้ติดตัวมาด้วย และที่สำคัญคือเธอจำอดีตชาติได้

ความฝันของนางเขียว

นางเขียว แม่ของนางสาวสัมฤทธิ์เล่าให้ฟังว่า หลังจากนางสาวสัมฤทธิ์เสียชีวิตได้ไม่นาน คืนหนึ่งเธอฝันว่าได้พบกับ นางสาวสัมฤทธิ์ที่บริเวณวัดใหญ่(วัดชุมพล)ซึ่งอยู่ติดกันกับบ้านของเธอ ในฝันเธอชวนให้นางสาวสัมฤทธิ์กลับไปบ้านด้วยกัน แต่เธอไม่ยอมกลับและพยายามวิ่งหนี เธอก็วิ่งตามไปสักครู่นางสาวสัมฤทธิ์ก็หยุดวิ่งแล้วหันมาบอกกับเธอว่า "แม่ ฉันจะไปอยู่กับน้าทิดเหลือ" พูดจบนางสาวสัมฤทธิ์ก็วิ่งหนีหายไป จากนั้นเธอก็รู้สึกตัวตื่น เมื่อตื่นขึ้นมาเธอทบทวนความฝันนั้นแล้วรู้สึกสังหรณ์ใจว่าความฝันนั้นอาจจะเป็นจริง ตอนนั้นเธอทราบดีว่า "น้าทิดเหลือ" ที่นางสาวสัมฤทธิ์บอกในฝันนั้นก็คือ นายเหลือ คงสะโต ซึ่งเมื่อครั้งที่นายเหลือยังไม่แต่งงานเขาเคยมาเที่ยวเล่น กิน นอนอยู่ที่บ้านของเธอเป็นประจำ จึงรู้จักคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี แต่หลังจากที่เขาแต่งงานมีครอบครัวแล้วจึงได้ห่างๆกันไป บ้านของนายเหลืออยู่ห่างจากบ้านของเธอไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๑ กิโลเมตร ซึ่งเป็นทิศทางเดียวกันกับที่เธอเห็นนางสาวสัมฤทธิ์วิ่งหนีไปในฝัน จึงเฝ้าคอยติดตามดูความเป็นไปในครอบครัวของนายเหลือ ซึ่งในขณะนั้น นางฟู ภรรยาของนายเหลือกำลังตั้งท้องอยู่พอดี เธอเฝ้ารอวันที่นางฟูจะคลอดบุตรด้วยใจจดจ่อ เพื่อรอพิสูจน์ว่าความฝันของเธอจะเป็นความจริงหรือไม่

นายเหลือ พ่อของนางสาวส้มลิ้มเล่าให้ฟังว่า หลังจากที่นางสาวส้มลิ้มหรือเด็กหญิงส้มลิ้มในขณะนั้นคลอดออกมาได้ไม่กี่วัน นางเขียวได้มาหาตนที่บ้านและถามตนว่าบุตรของตนเป็นหญิงหรือชาย ตนบอกว่าเป็นเด็กผู้หญิง นางเขียวถามว่า บุตรของตนมีปานที่ไหนบ้าง ตนก็บอกว่ามีปานที่ต้นแขนซ้าย นางเขียวขึ้นไปดูบุตรสาวของตนที่อยู่บนบ้าน เมื่อเห็นว่าบุตรสาวของตนมีปานดำบริเวณต้นแขนซ้ายจริง ก็เล่าความฝันที่นางเขียวฝันให้ตนฟัง และบอกว่ารอยปานนั้นตรงกันกับรอยตำหนิที่ญาติของนางเขียวใช้มินหม้อป้ายไว้บนศพของนางสาวสัมฤทธิ์ แต่ตอนนั้นเด็กหญิงส้มลิ้มยังพูดไม่ได้ ตนจึงยังไม่ปักใจเชื่อว่าเธอจะเป็น นางสาวสัมฤทธิ์สืบชาติมาเกิดจริง

พูดและแสดงออกถึงความทรงจำในอดีตชาติ

นายเหลือ เล่าถึงเรื่องราวการจำอดีตชาติของนางสาวส้มลิ้มบุตรสาวในขณะนั้นให้ฟังว่า ตอนเด็กๆนางสาวส้มลิ้มหรือเด็กหญิงส้มลิ้มในขณะนั้น พูดและแสดงออกถึงความทรงจำในอดีตชาติของเธอหลายครั้ง แต่ตนไม่ทราบรายละเอียดมากนัก เพราะตนไม่ค่อยได้สนใจเรื่องนี้ ผู้ที่ทราบเรื่องราวเหล่านี้ดีก็คือนางฟูภรรยาของตน เพราะเขาใกล้ชิดกับบุตรสาวมาโดยตลอด แต่นางฟูได้เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๖ ดังนั้นตนจึงขอเล่าเฉพาะเหตุการณ์ที่ตนได้ประสบมาด้วยตัวเอง

ตอนนั้นตนจำได้ว่าวันหนึ่งในฤดูทำไร่ ขณะที่ครอบครัวของตนกำลังเดินทางไปทำไร่ โดยมีเกวียนเป็นพาหนะ ตนเป็นคนขับเกวียนส่วนนางฟูกับลูกๆนั่งอยู่ในเก๋งเกวียน ระหว่างทางได้พบกับนายว่างและนางเขียวซึ่งกำลังเดินทางไปไร่เช่นเดียวกัน เมื่อ นางสาวส้มลิ้มมองเห็นคนทั้งสองก็พูดขึ้นมาว่า “นั่นพ่อกับแม่หนูนี่...พ่อ..แม่” เธอตะโกนเรียกนายว่างและนางเขียว ตนได้ยินก็บอกให้เธอเรียกคนทั้งสองว่า ลุงกับป้า เธอค้านว่า “ไม่ใช่..พ่อกับแม่หนู” นางฟูแม่ของเธอก็พยายามบอกกับบุตรสาวว่า “ลุงกับป้าลูก” ขณะนั้นนายว่างและนางเขียวได้เดินแยกทางออกไป เธอเห็นดังนั้นก็ร้องไห้จะลงไปหานายว่างกับนางเขียวให้ได้ แต่ตนกับภรรยาห้ามไว้ ตอนนั้นเธออายุประมาณ ๒ ขวบเศษ เพิ่งเริ่มพูดได้ชัดถ้อยชัดคำ

อีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นขณะที่นางสาวส้มลิ้มอายุประมาณ ๔ ขวบ วันหนึ่งนางฟูตัดกล้วยเครือใหญ่มาจากไร่ พอเธอเห็นก็บอกกับตนกับและนางฟูว่า “หนูอยากจะเอากล้วยไปให้พ่อ

(นายว่าง) เวลาเมาเหล้าพ่อหนูชอบกินกล้วยสุก” ทีแรกตนไม่ได้สนใจ แต่ทนเห็นเธอร้องไห้อ้อนวอนไม่ได้จึงตัดสินใจทำตามที่เธอต้องการ ตนพาเด็กหญิงส้มลิ้มไปที่บ้านของนายว่าง โดยมีกล้วยติดมือไปด้วย เมื่อมาถึงบริเวณรั้วของวัดใหญ่ซึ่งอยู่ติดกับบ้านของนายว่าง เธอหยุดเดินแล้วนั่งร้องไห้ เธอนั่งมองบ้านของนายว่างน้ำตาไหลพรากแต่ไม่ยอมเดินเข้าไป พอดีนายว่างมองเห็นจึงออกมาต้อนรับ เมื่อเข้าไปในบ้าน ตนเล่าเรื่องที่บุตรสาวพูดถึงนายว่างให้นายว่างและนางเขียวฟัง ทั้งสองคนพยายามสอบถามเรื่องราวในอดีตชาติ แต่เธอไม่ยอมตอบและชวนตนกลับบ้าน

ผู้เขียน ได้สอบถามนางเขียว เกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งสองเหตุการณ์ที่นายเหลือเล่าให้ฟัง นางเขียว กล่าวว่า เหตุการณ์ที่นายเหลือเล่าให้ผู้เขียนฟังนั้นเป็นความจริง วันนั้นขณะที่เธอและนายว่างกำลังเดินทางไปไร่และได้พบกับเด็กหญิงส้มลิ้ม ตอนนั้นเธอดีใจมาก รู้สึกตื้นตันใจอย่างบอกไม่ถูกที่เด็กหญิงส้มลิ้มเรียกพวกเธอว่า “พ่อกับแม่” ตอนนั้นเธอและนายว่างคิดว่านางสาวส้มลิ้มหรือเด็กหญิงส้มลิ้มในขณะนั้นอาจจะเป็นนางสาวสัมฤทธิ์บุตรสาวของพวกเธอสืบชาติมาเกิดจริงๆ แต่เมื่อเธอเห็นว่านายเหลือกับนางฟูพยายามบอกให้เด็กหญิงส้มลิ้มเรียกพวกเธอว่า “ลุงกับป้า” ก็รู้สึกเกรงใจ จึงจำใจต้องเดินแยกไปคนละทาง ส่วนเหตุการณ์วันที่นางสาวส้มลิ้มนำกล้วยมาให้นายว่างนั้น ทำให้เธอมั่นใจยิ่งขึ้นว่าเธอคือบุตรสาวของเธอสืบชาติมาเกิดจริง เธอทราบได้อย่างไรว่านายว่างชอบกินกล้วยสุกเวลาเมาเหล้า และลักษณะที่เธอแสดงออกมามันเหมือนกับว่า เธอคือบุตรสาวของเธอสืบชาติมาเกิดจริงๆไม่น่าจะมีใครสอนหรือบังคับให้เธอแสดงออกมาอย่างนั้นได้

นางเขียว เล่าให้ฟังต่อไปว่า ความจริงแล้วเด็กหญิงส้มลิ้มในขณะนั้นพูดและแสดงออกให้เธอได้เห็นว่าตัวของเธอคือนางสาวสัมฤทธิ์สืบชาติมาเกิดหลายครั้ง คือเมื่อตอนเด็กๆเด็กหญิงส้มลิ้มมักจะร้องไห้ขอร้องให้นายเหลือและนางฟูพามาหาเธอที่บ้าน ซึ่งเกือบทุกครั้งที่ได้พบกันไม่ว่าจะเป็นงานบุญที่วัดหรือที่อื่นๆ ส่วนใหญ่เด็กหญิงส้มลิ้มจะมากับนางฟูแม่ของเธอ เมื่อเด็กหญิงส้มลิ้มโตขึ้นมาหน่อยได้เข้าเรียนที่โรงเรียนจิตศรัทธาวิทยานุสรณ์ ซึ่งขณะนั้นใช้ศาลาการเปรียญของวัดใหญ่(ชุมพล)เป็นอาคารเรียน เวลาที่ครูปล่อยให้พักเด็กหญิงส้มลิ้มชอบมาหาเธอที่บ้านเป็นเช่นนี้เสมอ กับพี่น้องในอดีตชาติเด็กหญิงส้มลิ้มก็ยังมีความรู้สึกผูกพันกันเหมือนเดิม มีครั้งหนึ่งเด็กหญิงส้มลิ้มป่วยเป็นไข้อาการเพียบหนักนางแสตมป์ กับนางจำรัสน้องสาวในอดีตชาติไปเยี่ยมอาการของเด็กหญิงส้มลิ้มก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเหมือนกับว่าเธอได้กำลังใจที่ดี และเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑ นายว่างถูกคนร้ายยิงเสียชีวิต เมื่อเด็กหญิงส้มลิ้มทราบก็ร้องไห้ฟูมฟายเสียใจ เสมือนว่า

พ่อแท้ๆของเธอเสียชีวิต หลายปีที่ผ่านมาเกือบทุกครั้งที่บ้านของเธอจัดงานบุญ งานบวชหรืองานแต่ง เธอจะมาร่วมงานด้วยเสมอ จนกระทั่งปัจจุบันนี้นางสาวส้มลิ้มก็ยังคงเรียกเธอว่า “แม่” และยังเคารพเธอเหมือนแม่ตลอดมา

ขณะผู้เขียนไปสัมภาษณ์ นางสาวส้มลิ้มลืมเรื่องราวในอดีตชาติของเธอไปหมดแล้ว แต่ยังคงเรียกนางเขียวว่า “แม่” และไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ นางสาวส้มลิ้มได้แต่งงานมีครอบครัวแล้ว เมื่อวันที่ ๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๒ ผู้เขียนได้ไปร่วมงานด้วย และได้พบกับนางเขียว ซึ่งมาร่วมงานแต่งงานของบุตรสาวในอดีตชาติด้วยเช่นกัน

****

เด็กชายนพพร ใจเร็ว

ปัจจุบันชาติ ชื่อนามสกุล : เด็กชายนพพร ใจเร็ว ชื่อเล่น : ปิง

วันเดือนปีเกิด : ๓ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๘

ความผิดปกติตั้งแต่แรกเกิด : มีรอยแผลเป็นที่บริเวณศีรษะด้านหลังหนึ่งแห่ง มีติ่งเนื้อคล้ายเนื้องอกในปากบริเวณกระพุ้งแก้มด้านขวาหนึ่งแห่ง และใบหูด้านขวาพับเข้าผิดปกติ

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๑๕๔/๒ หมู่ ๑๔ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

พี่น้องร่วมบิดามารดา : มี ๒ คนคือ

๑. เด็กชายศิลาพรรณ ใจเร็ว

๒. เด็กชายนพพร ใจเร็ว

อดีตชาติ ชื่อ-นามสกุล : นายแจ่ม มีสินทรัพย์ ชื่อเล่น : แจ่ม

วันเดือนปีเกิด : -พ.ศ.๒๔๙๔

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๕๔/๑ หมู่ ๑๖ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

พี่น้องร่วมบิดามารดา : มี ๙ คน คือ

๑. นางต๋อย บัวลอย

๒. นายดำ มีสินทรัพย์

๓. นางต๋ง อะวิสุ

๔. นางติ๋ว โพธิ์พินิจ

๕. นายแจ่ม มีสินทรัพย์ (เสียชีวิต)

๖. นายขจร มีสินทรัพย์
๗. นายสำรอง มีสินทรัพย์
๘. นางเนี๊ยะ หงษ์ทอง
๙. นางเน๊าะ สุขโภชน์

วันเดือนปีที่เสียชีวิต : -พ.ศ.๒๕๑๖ ขณะอายุได้ : ๒๒ ปี
สาเหตุที่เสียชีวิต : ถูกคนร้ายซุ่มยิง
บาดแผลที่ทำให้เสียชีวิต : มีบาดแผลจากกระสุนปืนบริเวณปากและใบหน้าด้านขวา กระสุนทะลุศีรษะด้านหลัง ใบหูข้างขวาขาด
สถานที่เสียชีวิต : บนบ้านของนางต๋งพี่สาว

เด็กที่จำอดีตชาติได้ในหมู่บ้านของผู้เขียนรายนี้มีชื่อว่า เด็กชายนพพร ใจเร็ว เป็นบุตรคนที่สองของ นายทวน และ นางปอ ใจเร็ว ขณะที่ผู้เขียนไปสัมภาษณ์ครั้งแรกเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ เขาอายุได้ ๘ ขวบ กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.๒ โรงเรียนจิตศรัทธาวิทยานุสรณ์ ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนแห่งเดียวในหมู่บ้าน

สำหรับข้อมูลการจำอดีตชาติได้ของเด็กชายนพพรนี้ มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดและการฆาตกรรม ซึ่งการนำเสนอข้อมูลบางส่วนอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้ที่เกี่ยวข้องได้ ดังนั้นผู้เขียนจึงขอสงวนนามของผู้เกี่ยวข้องและข้อมูลบางส่วน เพื่อมิให้เกิดความเสียหายต่อผู้ใด

เรื่องราวการจำอดีตชาติได้ของเด็กชายนพพร ถูกเปิดเผยขึ้นขณะที่เขาอายุได้ประมาณสองขวบกำลังหัดพูดยังพูดไม่ค่อยจะชัดถ้อยชัดคำนัก ตอนนั้นเขามักจะตื่นขึ้นมาร้องไห้กลางดึกอยู่บ่อยๆ โดยไม่ทราบสาเหตุ นางปอผู้เป็นแม่พยายามปลอบอย่างไรเขาก็ไม่ยอมหยุดร้องไห้ง่ายๆ นางปอจึงได้แต่ดุปรามให้หยุดร้อง บางครั้งเขาก็ร้องไห้จนเหนื่อยและหลับไปเองเป็นอย่างนี้เสมอ จนกระทั่งเขาเริ่มพูดได้ชัดถ้อยชัดคำขึ้น คืนหนึ่งเขาตื่นขึ้นมาร้องไห้กลางดึกบอกว่า “จะไปหาพ่อหาแม่” นางปอผู้เป็นแม่ก็ปลอบว่า “พ่อกับแม่อยู่นี่ไงลูก หนูจะไปหาพ่อแม่ที่ไหนล่ะลูก” เด็กชายนพพร ก็พูดขึ้นมาว่า “ไม่ใช่พ่อแม่นี้ ผมจะไปหา พ่อเอก แม่ตี่” นายทวนและนางปอได้ยินบุตรชายพูดอย่างนั้น

ก็รู้สึกสงสัยว่าบุตรชายของพวกเขาจะจำอดีตชาติได้หรือไม่ เพราะพ่อเอกแม่ตี่ที่เด็กชายนพพร พูดถึงนั้น พวกเขาก็พอจะรู้จักเนื่องจากเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน

ตอนนั้นนายทวนและนางปอ นึกถึงรอยแผลเป็นที่มีมาตั้งแต่กำเนิดของเด็กชายนพพรขึ้นมาทันที เพราะเมื่อตอนแรกเกิดนั้นเด็กชายนพพรมีร่องรอยความผิดปกติหลายแห่ง คือเขามีรอยแผลเป็นที่บริเวณศีรษะด้านหลังหนึ่งแห่ง มีติ่งเนื้อคล้ายเนื้องอกในปากบริเวณกระพุ้งแก้มด้านขวาหนึ่งแห่ง และใบหูด้านขวาพับเข้าผิดปกติคล้ายกับคนหูขาด ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีในหมู่บ้านของผู้เขียนว่า ผู้ที่มีลักษณะร่องรอยความผิดปกติเช่นรอยแผลเป็นตั้งแต่กำเนิดแบบนี้มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นคนที่เสียชีวิตไปแล้วสืบชาติมาเกิด และส่วนใหญ่เด็กที่เกิดมาก็มักจะจำอดีตชาติได้ด้วย นอกจากนี้พวกเขายังนึกถึงความฝันของ นางลำพอง พัตตาสิงห์ เพื่อนบ้านคนหนึ่งที่เคยมาเล่าให้ฟัง ตั้งแต่เมื่อครั้งที่นางปอเพิ่งคลอดเด็กชายนพพรใหม่ๆว่า มีอยู่คืนหนึ่งนางลำพองฝันไปว่ามีผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่งมาบอกว่า “ช่วยไปบอกกับนางปอด้วยว่าลูกของนางปอที่กำลังจะเกิดมานั้น เป็นคนอื่นมาเกิด และถ้าเขาเกิดมาแล้วอย่าเพิ่งให้กินไข่ ถ้ากินแล้วเขาจะไม่พูดให้รู้” ซึ่งนางลำพองเองก็ไม่เคยรู้จักผู้ชายในฝันมาก่อน ตอนที่นางลำพองฝันนั้นนางปอกำลังตั้งท้องเด็กชายนพพรได้ประมาณ ๘-๙ เดือนใกล้คลอด ทีแรกนางลำพองก็ไม่ได้คิดอะไรมากเพราะคิดว่าเป็นความฝันธรรมดา และไม่ทราบว่านางปอตั้งท้องเพราะไม่ค่อยสนิทกัน ต่อมาเมื่อนางลำพองทราบว่านางปอคลอดลูก จึงมาเล่าความฝันในครั้งนั้นให้นางปอฟังหลังจากที่นางปอคลอดเด็กชายนพพรไม่นาน

นางปอ , ด.ช.นพพร , นายทวน

คืนนั้นนายทวนและนางปอรู้สึกสงสัย และอยากรู้ว่าจะใช่อย่างที่พวกเขาคิดหรือไม่ จึงถามย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า "หนูเป็นใครมาเกิดล่ะลูก แล้วพ่อแม่หนูชื่ออะไร" เด็กชายนพพรก็ตอบว่า "ผมเป็นไอ้แจ่ม พ่อผมชื่อเอก แม่ผมชื่อติ่" นายทวนและนางปอกล่าวว่า ตอนนั้นพวกตนรู้สึกประหลาดใจกับคำพูดของบุตรชายมากและคิดว่าเขาคงจะจำอดีตชาติได้ หลังจากคืนนั้นพวกตนก็พยายามสอบถามเกี่ยวกับเรื่องราวอดีตชาติของเด็กชายนพพรอีกหลายครั้ง ซึ่งเขาก็ตอบคำถามและเล่าถึงอดีตชาติของเขาให้ฟังพอสรุปความได้ว่า

ชาติก่อนเขามีชื่อว่า นายแจ่ม เป็นบุตรของ นายเอกและนางติ่ เขาถูกคนร้าย ๒ คน ยิงขณะนั่งกินข้าวอยู่คนเดียวบนบ้านของนางต๋งพี่สาว(เขาบอกชื่อของคนร้ายทั้ง ๒ คนด้วย) คืนนั้นเขา(นายแจ่ม)ไปชมภาพยนตร์กับนางเนี๊ยะน้องสาวที่วิกของนางไสวในหมู่บ้าน แล้วกลับมาจุดตะเกียงนั่งกินข้าวกับหน่อไม้ต้มและยอดฟักทองต้มจิ้มน้ำพริกบนบ้านของนางต๋งพี่สาว กำลังจะอิ่มคำสุดท้ายพอดี ก็ได้ถูกคนร้าย ๒ คน ซุ่มยิงจากใต้ถุนบ้าน กระสุนถูกบริเวณปากและใบหน้าด้านขวาทะลุศีรษะด้านหลัง เขาล้มฟุบลงขาดใจตายทันที

หลังจากที่เขาตายไปแล้วเขาเห็นว่าคนร้ายทั้ง ๒ คนเป็นใครและวิ่งหนีไปทางไหน หลังจากนั้นเขาก็ได้ไปอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเขาเองก็ไม่ทราบว่าเป็นที่ไหนแต่มีบ้าน มีผู้คนอยู่กันมาก บางคนแต่งตัวดี มีบ้านหลังใหญ่ มีบริวารคอยรับใช้ และมีอาหารการกินเพียบพร้อม แต่ตัวเขาเองมีเนื้อตัวที่สกปรกมอมแมม ใส่เสื้อผ้าเก่าๆขาดๆ อาศัยอยู่ในห้องแถวเก่าๆสกปรกและไม่มีอาหารกิน เวลาหิวก็ต้องแอบไปขโมยอาหารของคนอื่นมากิน เขาจับได้ก็นำตัวไปขังล่ามโซ่ไว้ให้อดข้าวอดน้ำทั้งหิวทั้งทรมาน เมื่อเขาปล่อยออกมาก็ออกไปหากินตามวัดในงานบุญหรืองานศพแต่ก็แย่งเขาไม่ทันเพราะมีคนแย่งกันเยอะ บางครั้งเขาก็เที่ยวหากินข้าวสุกและอาหารที่มีคนนำมาไว้ให้ตามตอไม้หรือที่ต่างๆที่ไม่ระบุผู้รับแต่ก็แย่งไม่ทันพวกนกกับพวกสุนัขอีก จึงต้องไปหากินเศษอาหารที่เขาเททิ้งตามบ้านเรือน ความเป็นอยู่ในขณะนั้นแสนจะลำบากและทรมาน ตอนนั้นเขาคิดถึงนางติ่แม่ของเขามาก แต่มาหาไม่ได้เขาไม่ให้มา จนกระทั่งมาพบแม่(นางปอ)ไปเลี้ยงวัวในป่าคนเดียวนึกชอบจึงเกาะหลังมา จากนั้นก็หมดสติไป รู้สึกตัวอีกทีก็มาเกิดกับนางปอแม่ในปัจจุบันชาติแล้ว

เด็กชายนพพร พูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนายแจ่มโดยเฉพาะเหตุการณ์ในวันที่นายแจ่มเสียชีวิตได้อย่างละเอียด เหมือนกับว่าเขาได้ประสบเหตุการณ์ในครั้งนั้นด้วยตัวของเขาเองจริงๆ และยังเล่าถึงชีวิตในสภาวะหนึ่งหลังจากที่เขาเสียชีวิตให้ฟังอย่างน่าสนใจ ซึ่งตอนนั้นนายทวนและนางปอยัง

ไม่ทราบรายละเอียดของเหตุการณ์ในวันที่นายแจ่มเสียชีวิตมาก่อน พวกเขาเคยทราบแต่เพียงว่านายแจ่มบุตรชายของนายเอกและนางตี่เพื่อนบ้าน ถูกคนร้ายยิงเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อนเท่านั้น จึงยังไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ที่เด็กชายนพพรเล่าให้ฟังนั้นจะเป็นความจริงหรือไม่ แต่ก็รู้สึกแปลกใจที่เด็กชายนพพรรู้จักชื่อของนายแจ่ม นายเอก นางตี่ นางต๋ง นางเนี๊ยะ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านได้อย่างไร ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยพบหรือเคยรู้จักกับคนเหล่านี้มาก่อนเลย

พบกับพี่สาวในอดีตชาติ

หลังจากที่เด็กชายนพพรพูดถึงอดีตชาติของเขาให้นายทวนและนางปอฟังได้ไม่นาน วันหนึ่งนางปอได้พาเด็กชายนพพรไปซื้อของใช้ที่ตลาดนัดวัดใหญ่ในหมู่บ้านและได้พบกับ นางต๋อย บัวลอย พี่สาวของนายแจ่มโดยบังเอิญ เมื่อเด็กชายนพพรมองเห็นนางต๋อยก็ตะโกนเรียกว่า “อีต๋อย” ส่วนนางต๋อยไม่เคยพบหรือรู้จักกับเด็กชายนพพรมาก่อนก็รู้สึกงง ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกใครทำไมมาเรียกเธอว่า “อี” และรู้จักชื่อของเธอได้อย่างไร เมื่อเห็นนางต๋อยยืนงงอยู่เด็กชายนพพรก็พูดขึ้นมาว่า “จำไม่ได้หรือกูไอ้แจ่มไง” นางต๋อยได้ยินก็ยิ่งรู้สึกงงมากขึ้น นางปอจึงบอกกับนางต๋อยว่าเด็กชายนพพรเคยบอกว่าเขาเป็นนายแจ่มน้องชายของนางต๋อยสืบชาติมาเกิด นางต๋อยรู้สึกประหลาดใจกับคำพูดและการแสดงออกของเด็กชายนพพรมาก แต่วันนั้นไม่ได้พูดคุยอะไรกันมากนัก เนื่องจากผู้คนพลุกพล่านและต่างคนต่างก็จะรีบกลับบ้าน

พบกับพ่อแม่ในอดีตชาติครั้งแรก

หลังจากวันที่ได้พบกับนางต๋อยพี่สาวของนายแจ่ม เด็กชายนพพรก็ร้องไห้อ้อนวอนขอให้นายทวนและนางปอพาไปหานายเอกและนางตี่พ่อแม่ในอดีตชาติบ่อยมากขึ้น นายทวนและนางปอก็รู้สึกสงสารบุตรชายแต่ตอนนั้นยังไม่ค่อยมีเวลาว่างจึงยังไม่ได้พาไป อีกอย่างหนึ่งพวกเขาก็ไม่ทราบว่าบ้านของนายเอกและนางตี่อยู่ที่ไหนกันแน่ ต่อมาเมื่อพวกเขาว่างจากการงานจึงตัดสินใจพาเด็กชายนพพรไปพบกับนายเอกและนางตี่พ่อแม่ในอดีตชาติที่บ้าน ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของพวกเขาไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๑ กิโลเมตร

วันนั้นเด็กชายนพพรดีใจมาก ชี้มือบอกทางนายทวนและนางปอไปอย่างคุ้นเคยจนกระทั่งมาถึงบริเวณที่เคยเป็นทางเข้าบ้านของนายเอกและนางตี่ เด็กชายนพพรมองหาทางเข้า

บ้านไม่พบเขามีท่าทางงงๆ และรำพึงรำพันเบาๆ ว่า “ใครมันมาสร้างบ้านปิดทางเดินวะ” นายทวนและนางปอก็ไม่ทราบเช่นกัน ทราบแต่เพียงว่าบ้านของนายเอกและนางตี่อยู่บริเวณนั้น แต่ไม่ทราบแน่นอนว่าเป็นหลังไหน จึงปล่อยให้เด็กชายนพพรเป็นผู้นำไป เด็กชายนพพรบอกกับนายทวนและนางปอว่า “แต่ก่อนทางเข้าบ้านผมอยู่ตรงนี้ ไม่รู้มันหายไปไหน เดี๋ยวลองไปดูทางโน้นก่อน” เด็กชายนพพร พานายทวนและนางปอเดินต่อไปอีกประมาณ ๒๐ เมตร ก็พบทางเข้าบ้านของนายเอกและนางตี่ เด็กชายนพพรเดินนำหน้าไปอย่างคุ้นเคยทั้งๆที่เพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก

เมื่อมาถึงบริเวณบ้านของนางต๋งพี่สาวของนายแจ่มซึ่งอยู่ติดกันกับบ้านของนายเอกและนางตี่ เด็กชายนพพรชี้ให้นายทวนและนางปอดูบ้านหลังนั้นแล้วบอกว่า “เขายิงผมตายบนบ้านหลังนี้แหละ” นายทวนและนางปอก็ได้แต่มองดู เพราะไม่ทราบว่าบ้านหลังนั้นเป็นบ้านของใคร เมื่อมาถึงหน้าบ้านของนายเอกและนางตี่ เด็กชายนพพรมีท่าทางงงๆอีกครั้ง แล้วพูดว่า “ แต่ก่อนบ้านผมอยู่ตรงนี้นี่นา ” จากนั้นก็พานายทวนและนางปอขึ้นไปบนบ้าน ขณะนั้นนายเอกและนางตี่กำลังนั่งกินข้าวกันอยู่

ทันทีที่เห็นนางตี่ เด็กชายนพพรเรียกนางตี่ว่า “แม่” แล้วตรงเข้าไปนั่งบนตักของนางตี่อย่างคุ้นเคยและเรียกนายเอกว่า “พ่อ” นายเอกและนางตี่ก็พอจะทราบข่าวการจำอดีตชาติได้ของเด็กชายนพพรมาบ้างแล้ว จากคำบอกเล่าของนางต๋อยพี่สาวของนายแจ่ม ซึ่งเด็กชายนพพรเคยทักทายขณะพบกันโดยบังเอิญที่ตลาดนัดในหมู่บ้าน พวกเขารู้สึกดีใจและได้สอบถามเด็กชายนพพรเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของนายแจ่มหลายเรื่องหลายเหตุการณ์ เพื่อพิสูจน์ว่าเด็กชายนพพรคือนายแจ่มบุตรชายของพวกเขาสืบชาติมาเกิดใหม่จริงหรือไม่

นายเอก , นางตี่

ซึ่งเด็กชายนพพรก็สามารถตอบคำถามของพ่อแม่และญาติพี่น้องของนายแจ่มได้ถูกต้องทั้งหมด เขาสามารถบอกชื่อของพ่อแม่และญาติพี่น้องของนายแจ่มได้ สามารถบอกชื่อสถานที่ต่างๆได้ เช่น เรียกบริเวณบ้านในอดีตชาติว่า “โคกสนวน” เหมือนที่ชาวบ้านเคยใช้เรียกและชี้บริเวณที่เคยมีต้นสนวนอยู่ได้ ทั้งๆที่ต้นสนวนต้นนั้นถูกโค่นไปก่อนหน้านั้นนับสิบปีแล้ว นอกจากนี้เขายังเล่าถึงเหตุการณ์ในคืนวันที่นายแจ่มถูกยิงเสียชีวิตให้ฟังโดยละเอียด เหมือนกับที่เคยเล่าให้นายทวนและนางปอฟัง และเล่าเหตุการณ์เพิ่มเติมว่า หลังจากที่เขาตายไปแล้วเขาได้เห็นว่าคนร้ายทั้งสองคนเป็นใคร ชื่ออะไร และวิ่งหนีไปทางไหน “แต่พวกมันตายไปแล้ว สมน้ำหน้ามันอยากยิงผม” เด็กชายนพพรพูดอย่างสะใจ

นายทวนและนางปอสอบถามพ่อแม่และพี่น้องของนายแจ่มว่า เหตุการณ์ที่เด็กชายนพพรพูดมานั้นเป็นความจริงหรือไม่ ก็ได้รับคำยืนยันว่าเหตุการณ์ที่เด็กชายนพพรเล่าให้ฟังนั้นเป็นความจริงทั้งหมด ทั้งชื่อสถานที่ที่นายแจ่มไปชมภาพยนตร์ก่อนจะกลับมาถูกยิงเสียชีวิตคือ วิกนางไสว สถานที่ที่ถูกยิงเสียชีวิตคือบ้านของนางต๋งพี่สาว กับข้าวที่นายแจ่มกินก่อนถูกยิงคือ หน่อไม้ต้มยอดฟักทองต้ม จิ้มน้ำพริก ชื่อของคนร้ายทั้งสองคนที่ยิงนายแจ่ม ทิศทางที่คนร้ายทั้งสองคนวิ่งหนีไป และที่สำคัญเขาบอกว่าคนร้ายทั้งสองคนเสียชีวิตไปแล้วซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ คนร้ายทั้งสองคนนั้นถูกคนอื่นยิงเสียชีวิตไปแล้วเช่นเดียวกัน หลังจากหลบหนีไปได้หลายเดือน

นายทวนและนางปอ ได้เล่าถึงคำพูดและการแสดงออกของเด็กชายนพพรเมื่อสักครู่ก่อนหน้าที่จะเข้ามาในบ้านให้พ่อแม่และพี่น้องของนายแจ่มฟัง ทุกคนต่างพากันหัวเราะชอบใจเพราะทางเข้าบ้านทางเดิมที่เด็กชายนพพรพูดถึงว่า “ใครมันมาสร้างบ้านปิดทางเดิน” นั้น แต่ก่อนเคยมีอยู่จริงแต่ปัจจุบันนี้ได้ถูกเจ้าของที่สร้างบ้านเรือนปิดทางไปหมดแล้ว จึงเปลี่ยนมาใช้ทางใหม่ในปัจจุบันแทน และบ้านหลังที่เด็กชายนพพรชี้ให้ดูก็คือบ้านของนางต๋งพี่สาวคนหนึ่งของนายแจ่ม ซึ่งเป็นสถานที่ที่นายแจ่มถูกคนร้ายยิงเสียชีวิตจริง ส่วนสาเหตุที่เด็กชายนพพรมองเห็นบ้านในอดีตชาติของเขาแล้วทำท่างงๆก็เพราะว่า แต่ก่อนในสมัยที่นายแจ่มยังมีชีวิตอยู่บ้านหลังนี้ไม่ได้เป็นแบบนี้ เพิ่งมาเปลี่ยนแปลงภายหลังโดยรื้อส่วนที่เป็นหน้าบ้านออกเหลือแต่ส่วนของหลังบ้านเท่าที่เห็นในปัจจุบันนี้นั่นเอง

จากการพิสูจน์และสอบถามในครั้งนั้น ทำให้พ่อแม่ญาติพี่น้องของนายแจ่มและพ่อแม่ของเด็กชายนพพรเชื่อว่า เด็กชายนพพรคือนายแจ่ม มีสินทรัพย์ สืบชาติมาเกิดใหม่จริง และนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเด็กชายนพพรก็ไปมาหาสู่กับพ่อแม่ในอดีตชาติของเขาอยู่เสมอ

เหตุการณ์วันที่เสียชีวิต

นางเนี๊ยะน้องสาวของนายแจ่ม เล่าถึงเรื่องราวชีวิตของนายแจ่มและเหตุการณ์ในคืนวันที่นายแจ่มเสียชีวิตให้ฟังว่า นายแจ่มพี่ชายของเธอ เกิดเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๔ เป็นบุตรคนที่ ๕ ของครอบครัวในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๙ คน

นางเนี๊ยะ หงษ์ทอง

นายแจ่มเคยมีภรรยาชื่อ นางไสว(เหวียว) บัณฑิตย์ แต่แยกทางกันไปก่อนที่นายแจ่มจะเสียชีวิตไม่นานมีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ นายจอมและนายจันทร์ มีสินทรัพย์

หลังจากที่นายแจ่มแยกทางกับภรรยา นายแจ่มได้บวชเป็นพระอยู่ที่วัดชุมพล(วัดใหญ่) ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ในหมู่บ้าน เขาครองเพศบรรพชิตได้ไม่นานก็สึก ก่อนที่จะสึกนายแจ่มได้ให้ พระครูนิมิตโพธิวัตร(หลวงพ่อโพธิ์) เจ้าอาวาสวัดท่านดูฤกษ์สึกให้ หลวงพ่อท่านตรวจดูฤกษ์ให้แล้วปรากฏว่ายังไม่มีฤกษ์สึกถ้าสึกไปจะมีเคราะห์ แต่ด้วยความใจร้อนนายแจ่มยืนยันที่จะสึกให้ได้ หลวงพ่อท่านเห็นว่า

ทัดทานไม่ได้จึงทำพิธีสึกให้ แต่มีเงื่อนไขว่านายแจ่มต้องนอนค้างที่วัด ๓ คืน หลังจากนั้นค่อยกลับไปอยู่ที่บ้าน

แต่นายแจ่มนอนที่วัดได้เพียง ๒ คืน คืนที่ ๓ มีภาพยนตร์มาล้อมผ้าปิดวิกที่ลานบ้านของนางไสว คนในหมู่บ้านซึ่งชาวบ้านมักจะเรียกกันว่า "วิกนางไสว" นายแจ่มได้เข้าชมภาพยนตร์พร้อมกับเธอและญาติๆ หลังภาพยนตร์เลิกนายแจ่มได้แยกเข้าไปที่วัด ส่วนเธอและญาติๆเดินกลับบ้านไปก่อน คืนนั้นหลวงพ่อท่านได้ยินเสียงนายแจ่มเข้ามาในกุฏิและกำลังจะออกไป จึงออกมาบอกให้นายแจ่มนอนที่วัด แต่ด้วยชะตาถึงฆาตหรืออย่างไรไม่ทราบ นายแจ่มบอกกับหลวงพ่อว่าเขาคิดถึงแม่อยากกลับไปนอนที่บ้าน หลวงพ่อท่านพยายามทัดทานไว้ แต่นายแจ่มยังยืนยันที่จะกลับไปนอนที่บ้านให้ได้ หลวงพ่อท่านเห็นว่าทัดทานไม่ได้จึงปล่อยให้กลับไป

นางเนี๊ยะเล่าให้ฟังต่อไปว่า เมื่อเธอกลับมาถึงบ้านได้สักครู่นายแจ่มก็เดินตามมา ตอนนั้นเธอยังไม่ได้เข้านอน เมื่อนายแจ่มมาถึงก็ยังไม่ขึ้นบ้าน แต่ได้แวะขึ้นไปกินข้าวบนบ้านของนางต๋งพี่สาวซึ่งอยู่ติดกัน หลังจากนั้นไม่นานเธอก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นติดต่อกัน ๒-๓ นัด เสียงปืนดังมาจากทางบ้านของนางต๋ง ตอนนั้นเธอนึกถึงนายแจ่มพี่ชายขึ้นมาทันที จึงตะโกนขึ้นมาด้วยความตกใจว่า "เขายิงพี่ทิด ๆ" ทั้งๆที่ยังไม่ทราบว่าใครถูกยิง พ่อของเธอและญาติๆที่อยู่ข้างบ้านได้ยินเสียงปืนและเสียงตะโกนก็พากันคว้าปืนวิ่งไปยังบ้านของนางต๋งทันที พ่อของเธอและญาติๆวิ่งติดตามคนร้ายไป ส่วนเธอได้วิ่งขึ้นไปบนบ้านของนางต๋งพี่สาวและได้พบนายแจ่มพี่ชายถูกยิงบริเวณใบหน้าด้านขวาทะลุศีรษะด้านหลังใบหูข้างขวาขาดเสียชีวิตคาสำรับกับข้าว ตอนนั้นเธอยังไม่ทราบว่าคนร้ายเป็นใครและมีกี่คน ต่อมาจึงได้ทราบจากเพื่อนบ้านที่พบเห็นคนร้ายขณะกำลังวิ่งหนีไปในคืนนั้นว่าคนร้ายที่ยิงพี่ชายของเธอมี ๒ คน ซึ่งเป็นคนที่ชาวบ้านรู้จักกันดี นายแจ่มพี่ชายของเธอเสียชีวิตเมื่อ พ.ศ.๒๕๑๖ ขณะอายุได้ ๒๒ ปี ตอนนั้นเธอและครอบครัวเสียใจมาก เธอยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนั้นได้ดี ถึงแม้เวลาจะผ่านมานานหลายปีแล้วก็ตาม

พบกับภรรยาและลูกในอดีตชาติ

นางปอแม่ของเด็กชายนพพรเล่าให้ฟังว่า มีครั้งหนึ่งเธอและเด็กชายนพพรได้มารอรถโดยสารที่ท่ารถตะคร้อ-ไพศาลี เด็กชายนพพรมองเห็น นางไสว(เหวียว) บัณฑิตย์ อดีตภรรยาของนายแจ่ม ซึ่ง

ขายกาแฟอยู่บริเวณท่ารถ ก็ชี้มือบอกกับเธอว่า “แม่ๆ...นั่นเมียผมสวยไหม” เธอทราบความหมายที่เขาพูดดีและพยายามปรามไม่ให้เขาพูด แต่เด็กชายนพพรก็พูดขึ้นมาอีกว่า “เมียผมจริงๆนะแม่” เพื่อนบ้านที่อยู่บนรถต่างพากันประหลาดใจกับคำพูดของเด็กชายนพพร หลังจากวันนั้นเด็กชายนพพรก็พูดถึงนางไสวอยู่บ่อยๆ มีครั้งหนึ่งเขาเห็นนายยิ้ม สามีคนใหม่ของนางไสว ขับรถโดยสารผ่านหน้าบ้านก็บอกกับเธอว่า “แม่นั่นรถเมียผม เอ๊ย ไม่ใช่! รถผัวเมียผม”

นางไสว(เหวียว) บัณฑิตย์ อดีตภรรยาของนายแจ่มเล่าให้ฟังว่ามีครั้งหนึ่งเธอเห็นเด็กชายนพพรยืนมองเธอและทำท่าอายๆจึงอุ้มเด็กชายนพพรขึ้นมา ขณะที่เธออุ้มเด็กชายนพพรอยู่นั้น เด็กชายนพพรใช้มือลูบไล้ใบหน้าของเธอและมองเธอด้วยสายตาแปลกๆ เธอจึงแกล้งดุแล้ววางลง เด็กชายนพพรแสดงอาการเขินอายหน้าแดง ความจริงตอนนั้นเธอเองก็พอทราบข่าวที่เด็กชายนพพรพูดถึงอดีตชาติของเขาว่าเป็นนายแจ่มสืบชาติมาเกิดมาบ้างแล้ว ทีแรกก็ไม่ค่อยเชื่อนักแต่เมื่อได้มาพบกับตัวเองก็รู้สึกเชื่อขึ้นมาบ้างเหมือนกัน นางไสวกล่าว

นอกจากภรรยาในอดีตชาติแล้วบุตรชายทั้งสองคนของนายแจ่ม คือ นายจอมและนายจันทร์ มีสินทรัพย์ ก็เคยไปพบกับเด็กชายนพพรที่บ้าน วันนั้นเมื่อเด็กชายนพพรเห็นนายจอมกับนายจันทร์เดินมาก็พูดว่า “นั่นไอ้จอมไอ้จันทร์ลูกกูนี่หว่า...แต่ทำไมลูกถึงตัวใหญ่กว่าพ่อได้” เด็กชายนพพรเรียกชื่อของนายจอมและนายจันทร์ได้ถูกต้องทั้งๆที่เพิ่งเคยพบกันเป็นครั้งแรก และยังบอกด้วยว่า นายจอมและนายจันทร์เป็นลูกของเขา ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าเขาจะจำลูกชายทั้งสองคนได้เพราะเมื่อครั้งที่นายแจ่มถูกยิงเสียชีวิตนั้น นายจอมอายุประมาณ ๒ ขวบและนายจันทร์อายุประมาณ ๑ ขวบ เท่านั้น

พูดและแสดงออกถึงความทรงจำในอดีตชาติ

เด็กชายนพพรได้พูดและแสดงออกถึงความทรงจำในอดีตชาติของเขากับหลายบุคคล เท่าที่รวบรวมได้มีดังนี้

จำนางเน๊าะน้องสาวได้.... มีครั้งหนึ่งนางเน๊าะน้องสาวคนหนึ่งของนายแจ่มได้พบกับเด็กชายนพพรเป็นครั้งแรกนางเน๊าะถาม เด็กชายนพพรว่า “น้าชื่ออะไร รู้จักหรือเปล่า” เด็กชาย

นพพรตอบว่า "รู้จัก..อีเน๊าะ ทำไมกูจะไม่รู้จัก" นางเน๊าะเล่าให้ฟังว่ามีครั้งหนึ่งเธอเรียกเด็กชายนพพรว่า "หนูมานี่ซิ" เด็กชายนพพรเดินมาตบปากเธอบอกว่า "กูเป็นพี่มึงนะ" เด็กชายนพพรพูดเหมือนกับว่าเขาเป็นนายแจ่มพี่ชายของเธอจริงๆ นางเน๊าะกล่าว

ฝังระเบิดไว้ใต้โอ่ง....ครั้งหนึ่งเด็กชายนพพรมาเที่ยวเล่นที่บ้านของนายเอกและนางติ่ง และเห็นนายอ้าย หงษ์ทอง สามีของนางเนี๊ยะนองสาวของนายแจ่มกำลังขุดร่องน้ำอยู่ข้างบ้าน เด็กชายนพพรบอกกับนายอ้ายว่า "ขุดไปเถอะระวังโดนลูกระเบิดที่กูฝังไว้นะ" นายอ้ายถามว่า "ฝังไว้ที่ไหน" เด็กชายนพพรตอบว่า "กูฝังไว้ใต้โอ่งใหญ่ อยู่แถวๆนั้นแหละ" ไม่มีใครทราบว่าระเบิดที่เด็กชายนพพรพูดถึงนั้นมีอยู่จริงหรือไม่ แต่บริเวณที่เด็กชายนพพรพูดถึงนั้นเมื่อก่อนขณะที่นายแจ่มยังมีชีวิตอยู่เคยมีโอ่งใบใหญ่อยู่ตรงนั้นจริงๆ

นายอ้าย หงษ์ทอง

เคยยืมเงินน้องชาย.... มีครั้งหนึ่งนายทวนผู้เป็นพ่อพาเด็กชายนพพรไปธุระและบังเอิญผ่านบ้านของ นายขจร มีสินทรัพย์ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๕ ตำบลตะคร้อ ซึ่งเป็นน้องชายของนายแจ่ม เด็กชายนพพรบอกกับนายทวนว่า "เดี๋ยวไปขอเงินไอ้จุ่นน้องกูกินขนมดีกว่า" นายจุ่นน้องชายของนายแจ่มกล่าวว่า เมื่อก่อนนี้บางนายแจ่มเคยมาขอเงินตนเหมือนกันเวลาที่ไม่มีเงินใช้ ซึ่งตนก็ให้ไปตามสมควร

ทักทายนางเฮี้ยง....มีครั้งหนึ่งเด็กชายนพพรได้พบกับ นางเฮี้ยง แสงจันทร์ คนในหมู่บ้านซึ่งเคยรู้จักคุ้นเคยกับนายแจ่มมาก่อนเด็กชายนพพรเรียกนางเฮี้ยงว่า“อีเฮี้ยง” นางเฮี้ยงถามว่า “หนูเป็นใคร ทำไมมาเรียกป้าอย่างนี้” เด็กชายนพพร ตอบว่า “ก็กูเป็นไอ้แจ่มไง” เด็กชายนพพร รู้จักและเรียกชื่อของนางเฮี้ยงได้ถูกต้องทั้งๆที่ไม่เคยพบหรือรู้จักกันมาก่อน

ทักทายนายสมจิตร....มีครั้งหนึ่งเด็กชายนพพรเห็น นายสมจิตร ละมั่งทอง เพื่อนของนายแจ่มเดินมาตามทาง เด็กชายนพพรตะโกนเรียกนายสมจิตรอย่างคุ้นเคยว่า “ไอ้จิตรมึงจะไปไหน” นายสมจิตรไม่เคยพบหรือรู้จักกับเด็กชายนายนพพรมาก่อนก็รู้สึกตกใจ ไม่ทราบว่าเด็กชายนพพรคือใคร แต่ต่อมาเมื่อเขาทราบว่าเด็กชายนพพรคือนายแจ่มสืบชาติมาเกิดนายสมจิตรก็รู้สึกทึ่งกับการแสดงออกของเด็กชายนพพรเป็นอย่างมาก เพราะขณะยังมีชีวิตนายแจ่มกับตัวเขารู้จักและคุ้นเคยกันดี

เคยถูกกล่าวหา.... ขณะยังมีชีวิตอยู่นายแจ่มเคยถูก นางเปราะ สุขโภชน์ คนในหมู่บ้านกล่าวหาว่าจะขโมยควาย เนื่องจากนางเปราะเห็นนายแจ่มเดินด้อมๆมองๆอยู่ใกล้ๆกับคอกควายของเธอจึงคิดว่านายแจ่มจะมาขโมยควาย ในครั้งนั้นนายแจ่มปฏิเสธ วันหนึ่งเด็กชายนพพรอยู่กับนางเน๊าะน้องสาวของนายแจ่ม เด็กชายนพพรมองเห็นนางเปราะเดินมาก็บอกกับนางเน๊าะว่า “เน๊าะพากูไปบ้านมึงที กูเกลียดไม่อยากเห็นหน้าคนๆนี้ มันหาว่ากูจะขโมยควายมัน กูไม่ได้จะไปขโมยซักหน่อย” เด็กชายนพพรพูดเหมือนกับว่าเขาเคยทราบเรื่องราวในครั้งนั้นมาก่อน

พบคู่หูต่างวัยในอดีตชาติ.... นายโก้ พ่อสามีของนางเน๊าะน้องสาวของนายแจ่ม เป็นผู้ที่นายแจ่มคุ้นเคยสนิทสนมมากที่สุดคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะต่างวัยกันมากก็ตาม มีครั้งหนึ่งนายโก้ได้ขอให้นางเน๊าะลูกสะใภ้ไปขออนุญาตนายทวนและนางปอให้พาเด็กชายนพพรมาพบกับเขาที่บ้านเพื่อพิสูจน์ความจริงบางอย่าง เมื่อนายทวนและนางปออนุญาต นางเน๊าะก็ได้พาเด็กชายนพพรไปพบกับนายโก้ที่บ้าน

นางเน๊าะเล่าให้ฟังว่า วันนั้นเมื่อเธอพาเด็กชายนพพรมาถึงบริเวณบ้านของนายโก้ เด็กชายนพพรเดินนำหน้าเธอไปอย่างคุ้นเคย เมื่อถึงบริเวณหน้าบ้านเด็กชายนพพรก็ตะโกนเรียกนายโก้ว่า “ปู่” ซึ่งเป็นคำที่นายแจ่มใช้เรียกนายโก้ นายโก้ซึ่งรออยู่ก่อนแล้วก็ออกมาต้อนรับ ทันทีที่

ได้พบกับนายโก้เด็กชายนพพรก็ร้องไห้วิ่งเข้าไปกอดนายโก้และบอกกับนายโก้ทั้งน้ำตาว่า “ผมคิดว่าจะเกิดไม่ทันปู่เสียแล้ว” เด็กชายนพพรแสดงความคุ้นเคยกับนายโก้เหมือนคนรู้จักคุ้นเคยกันมานานทั้งๆที่เพิ่งเคยพบกับนายโก้เป็นครั้งแรก นายโก้ถามเด็กชายนพพรว่า “หนูเป็นไอ้แจ่มมาเกิดจริงหรือเปล่า” เด็กชายนพพรตอบว่า “จริง” นายโก้ถามว่า “ถ้าหนูเป็นไอ้แจ่มจริง หนูจำได้ไหมว่าเคยไปทำอะไรที่ไหนกับปู่บ้าง” เด็กชายนพพรตอบว่า “จำได้..” เด็กชายนพพรพูดถึงเรื่องราวในอดีตที่นายแจ่มและนายโก้เคยทำอะไรที่ไหนกันบ้างให้นายโก้ฟัง นายโก้ได้ฟังเรื่องราวที่เด็กชายนพพรเล่าก็ถึงกับน้ำตาไหล เพราะสิ่งที่เด็กชายนพพรเล่าให้ฟังนั้นเป็นความจริง ซึ่งบางเรื่องเป็นเรื่องที่คนอื่นๆก็พอจะทราบ แต่บางเรื่องก็ไม่มีใครทราบมาก่อนนอกจากนายโก้กับนายแจ่มสองคนเท่านั้น

นายโก้ถามเด็กชายนพพรต่อไปว่า “ตอนที่ถูกยิงหนูกำลังทำอะไรอยู่” เด็กชายนพพรตอบว่า “ผมนั่งกินข้าวกำลังจะจะอิ่มพอดี ผมหันไปหยิบขันน้ำ พวกมันก็ยิงปังเข้านี่เลย” เด็กชายนพพรชี้ให้นายโก้ดูที่ใบหูด้านขวารอยแผลเป็นที่บริเวณศีรษะด้านหลังและติ่งเนื้อในช่องปาก นายโก้บอกให้เด็กชายนพพรจัดวาง ถ้วย จาน กะละมัง และขันน้ำให้เหมือนกับตอนที่นายแจ่มกำลังกินข้าวอยู่ให้ดู เด็กชายนพพรก็จัดให้ดู ซึ่งเขาจัดได้อย่างถูกต้องเหมือนกับที่นายโก้เห็นในวันที่นายแจ่มถูกยิง หลังจากนั้นก็แสดงท่าที่นายแจ่มนอนเสียชีวิตให้ดู เด็กชายนพพรนอนนิ่งอยู่นานจนกระทั่งนายโก้บอกให้พอเขาจึงลุกขึ้น

จากการพิสูจน์ในครั้งนั้นทำให้นายโก้ นางเน๊าะ และลูกๆของนายโก้ที่ร่วมพิสูจน์ในครั้งนั้นเชื่อว่าเด็กชายนพพรคือนายแจ่ม สืบชาติมาเกิดจริง

ความทรงจำที่ลบเลือน

เด็กชายนพพร พูดและแสดงออกถึงความทรงจำที่สืบเนื่องจากอดีตชาติของเขาให้กับหลายๆบุคคลได้ทราบ โดยเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับการกระทำผิดของเขาในอดีตชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้พ่อแม่ในอดีตชาติและพ่อแม่ในปัจจุบันชาติ รู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างมาก จึงพร้อมใจกันพาเด็กชายนพพรไปให้คนทรงเจ้าทำพิธีเสกน้ำมนต์ให้ดื่มถึงสองครั้ง เพื่อให้เขาลืมอดีตชาติโดยเร็ว แต่เขาก็ยังไม่ลืม ในการทำพิธีครั้งที่สองคนทรงให้เด็กชายนพพรรับปากและสัญญาว่าจะไม่พูดถึง อดีตชาติของเขาอีก ซึ่งเด็กชายนพพรรับปากแต่เขาก็ยังอดที่จะพูดถึงเรื่องราวในอดีตชาติของเขาไม่ได้

ขณะผู้เขียนไปสัมภาษณ์เด็กชายนพพรลืมอดีตชาติของเขาไปมากแล้ว แต่ยังสามารถจำได้ว่าในอดีตชาติเขาชื่ออะไร พ่อแม่พี่น้องในอดีตชาติชื่ออะไรบ้าง ส่วนความทรงจำในส่วนอื่นๆ เด็กชายนพพรต้องใช้เวลาคิดอยู่นานจึงจะตอบได้ บางเรื่องบางเหตุการณ์เขาก็จำไม่ได้แล้ว

ผู้เขียนหวังว่าในอนาคตถึงแม้ว่าเด็กชายนพพรจะลืมอดีตชาติของเขาไปจนหมดสิ้น แต่ประจักษ์พยานต่างๆที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ จะยังคงสืบสานเผยแพร่เรื่องราว ของเขาต่อไป อย่างน้อยก็เป็นหลักฐานหนึ่งที่ช่วยยืนยันได้ว่าชาติหน้ามีจริง เพื่อให้ผู้ที่กำลังประกอบกรรมดีและผู้ที่กำลังท้อแท้ในการประกอบกรรมดีได้มีกำลังใจและมั่นใจในผลแห่งกรรมดีนั้น หรืออย่างน้อยก็เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจ สำหรับผู้ที่กำลังประกอบกรรมชั่ว ผู้ที่กำลังประมาทว่ากรรมชั่วไม่ให้ผล ได้เกิดความละอายและเกรงกลัวต่อบาป เพื่อประโยชน์และความสุขของตนและผู้อื่นสืบไป

จากภาพลูกศร จำลองทิศทางของกระสุนเข้าและออก จะเห็นได้ว่าทิศทางของร่องรอยต่างๆ ที่ปรากฏ บริเวณใบหู กระพุ้งแก้ม

ร่องรอยแผลเป็นที่ติดตัวมาตั้งแต่แรกเกิด

นพพร ใจเร็ว (ถ่ายเมื่อ เดือน กันยายน ๒๕๕๒)

****

นายเทเวศน์ เรียบสัมพันธ์

ปัจจุบันชาติ

ชื่อ-นามสกุล : นายเทเวศน์(เท่) เรียบสัมพันธ์   **ชื่อเล่น :** เอ็ด

วันเดือนปีเกิด :   ๒๙ เมษายน พ.ศ.๒๕๒๑

รอยแผลเป็นตั้งแต่กำเนิด : มีแผลเป็นคล้ายรูกระสุนปืนที่ศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวา

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๑๔๒/๒ หมู่ ๓ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

พี่น้องร่วมบิดามารดา : มี ๒ คน คือ

๑. นายเทเวศน์ เรียบสัมพันธ์

๒. เด็กหญิงจีระพันธ์ เรียบสัมพันธ์

ด.ช.ศิริ ใจเร็ว

อดีตชาติ

ชื่อ-นามสกุล : นายศิริ ใจเร็ว ชื่อเล่น : ริ

วันเดือนปีเกิด : ๑๗ เมษายน พ.ศ.๒๕๐๓

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๕/๒ หมู่ ๕ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

พี่น้องร่วมบิดามารดา : มี ๕ คน คือ

๑. นายศิริ(ริ) ใจเร็ว

๒. นายเสถียร(รัก) ใจเร็ว

๓. นางทองหล่อ(นู) แย้มสัจจา

๔. นายสุพจน์(พจน์) ใจเร็ว

๕. นายมนตรี(เพิ่ม) ใจเร็ว

วันเดือนปีที่เสียชีวิต : ๒๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๑๙ **ขณะอายุได้ :** ๑๖ ปี

สาเหตุที่เสียชีวิต : ถูกฆาตกรรม

บาดแผลที่ทำให้เสียชีวิต : มีบาดแผลกระสุนปืนที่ศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวา

สถานที่เสียชีวิต : ริมถนนระหว่างหมู่บ้านตะคร้อกับหมู่บ้านวังกระโดนน้อย

ผู้ที่จำอดีตชาติได้ในหมู่บ้านรายนี้ มีชื่อว่านายเทเวศน์ เรียบสัมพันธ์ เดิมชื่อว่า “นายเท่” เพิ่งเปลี่ยนชื่อ เป็น “นายเทเวศน์” เมื่อไม่นานมานี้เอง นายเทเวศน์ เป็นบุตรชายคนโตของนายประทุม เรียบสัมพันธ์ ซึ่งเป็นชาวหมู่บ้านตะคร้อ กับ นางสมพร เรียบสัมพันธ์(หงษ์ทอง) ชาวหมู่บ้านวังกระโดนน้อย ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านตะคร้อไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๒ กิโลเมตร (ปัจจุบันเป็นหมู่บ้านหนึ่งในตำบลตะคร้อ) นายเทเวศน์จบการศึกษาชั้น ปวช. แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง จากวิทยาลัยเทคนิคชัยนาท ขณะที่ผู้เขียนไปสัมภาษณ์เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๒ นายเทเวศน์ประกอบอาชีพขับรถสองแถวรับจ้างอยู่ที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

นางสมพร นายประทุม เรียบสัมพันธ์

นายเทเวศน์จำอดีตชาติได้ว่า ชาติก่อนเขามีชื่อว่านายศิริ ใจเร็ว เป็นบุตรของนายเยื้อง และนางทอง   ใจเร็ว สำหรับข้อมูลการจำอดีตชาติได้ของนายเทเวศน์นี้เป็นข้อมูลที่เกิดขึ้นใกล้ตัวของผู้เขียนมากที่สุด เนื่องจากนายศิริ ใจเร็ว หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า “น้าริ” มีศักดิ์เป็นทั้งน้าและอาของผู้เขียนเพราะนายเยื้อง ใจเร็ว พ่อของน้าริเป็นน้องแท้ๆของย่าของผู้เขียน และนางทอง ใจเร็ว (พัตตาสิงห์) ก็เป็นน้องแท้ๆของยายของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนเรียกท่านทั้งสองว่า “พ่อเฒ่าเยื้องและแม่เฒ่าทอง” หรือ “เฒ่าเยื้อง เฒ่าทอง” ตามที่พ่อแม่สอนให้เรียก

เรื่องราวการจำอดีตชาติได้   ของนายเทเวศร์หรือเด็กชายเทในขณะนั้น   ได้ถูกเปิดเผยขึ้นในงานอุปสมบทของ นายบุญส่ง พัตตาสิงห์ หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า “น้าส่ง” ซึ่งเป็นบุตรชายคนโตของนายเสวียน พัตตาสิงห์ หรือ “เฒ่าเหวียน” น้องชายคนที่ ๓ ของยายผู้เขียน วันนั้นนางสมพรแม่ของเด็กชายเท่ ได้พาเด็กชายเท่ซึ่งขณะนั้นอายุประมาณ ๒ ขวบมาร่วมงานด้วย เนื่องจากนายไก่ หงษ์ทอง พ่อของนางสมพรเป็นเพื่อนสนิทของเฒ่าเหวียนพ่อของน้าส่ง ในงานขณะที่หลายคนกำลังจัดเตรียมอาหารเพื่อเลี้ยงรับรองแขกที่มาช่วยงาน เฒ่าทองแม่ของน้าริก็มาช่วยงานด้วย ตอนนั้นเฒ่าทองกำลังทำกับข้าวอยู่หลังบ้าน   นางสมพรได้พาเด็กชายเท่เดินเข้าไปหลังบ้านบริเวณที่เฒ่าทองกำลังทำกับข้าวอยู่   ทันทีที่เด็กชายเท่มองเห็นเฒ่าทองจากทางด้านหลัง   ก็วิ่งเข้าไปกอดและเรียกเฒ่าทองว่า “แม่” ท่ามกลางความประหลาดใจของผู้ที่อยู่บริเวณนั้น โดยเฉพาะเฒ่าทองก็รู้สึกตกใจที่จู่ๆมีเด็กที่ไม่เคยเห็นหน้าหรือรู้จักมาก่อนมาเรียกว่าแม่ เฒ่าทองรู้สึกสงสัยจึงถามเด็กชายเท่

ว่า "หนูเป็นลูกใครล่ะ" เด็กชายเท่บอกว่า "แม่จำผมไม่ได้หรือ ผมไอ้ริไง" เฒ่าทองรู้สึกตกใจ นางสมพรได้ยินดังนั้นจึงถามเฒ่าทองว่า "ป้าชื่อทองใช่ไหม" เฒ่าทองตอบว่า "ใช่"

นางทอง ใจเร็ว (นามสกุลเดิม พัตตาสิงห์)

เมื่อนางสมพรทราบดังนั้น ก็บอกกับเฒ่าทองว่า เด็กชายเท่ลูกชายของเธอร้องไห้หาพ่อหาแม่มาหลายวันแล้ว ตอนนั้นเธอปลอบว่า "พ่อกับแม่อยู่นี่ไง" เขาบอกว่า "ไม่ใช่ พ่อผมชื่อเยื้อง แม่ผมชื่อทอง" แต่ตอนนั้นเธอไม่รู้จักเพราะเธอไม่ใช่คนในหมู่บ้านนี้ และเมื่อตอนเช้าวันนี้เธอได้สอบถามคนแถวบ้านของนายประทุมสามีของเธอ ซึ่งเพื่อนบ้านแถวนั้นก็บอกว่านายเยื้องนางทองที่เด็กชายเท่บอกนั้นมีอยู่จริงเป็นคนในหมู่บ้านนี้และบอกทางที่จะไปบ้านให้ด้วย ตอนนั้นเธอตั้งใจว่าเมื่อเสร็จงานบวชแล้วเธอจะพาเขาไปตามหา ไม่คิดว่าจะได้พบกันในงานนี้

เมื่อทราบดังนั้น เฒ่าทองก็สอบถามเด็กชายเท่ต่อไปว่า "หนูชื่ออะไร" เด็กชายเท่ตอบว่า "ผมชื่อริ" เฒ่าทองชี้ให้ดูญาติๆที่รู้จักและสนิทกับน้าริที่อยู่ในงานแล้วถามเด็กชายเท่ว่ารู้จักคนเหล่านั้นหรือไม่ เด็กชายเท่ก็สามารถบอกชื่อของญาติๆเหล่านั้นได้ ทั้งๆที่ไม่เคยพบหรือรู้จักกันมาก่อน ต่อมานางสมพรชี้ให้เฒ่าทองดูรอยแผลเป็นที่บริเวณศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวาที่มีมาตั้งแต่กำเนิดของเด็กชายเท่ เมื่อเฒ่าทองเห็นก็ถึงกับตะลึง เพราะรอยแผลเป็นนั้นตรงกับรอยแผลกระสุนปืนที่น้าริถูกยิงพอดี

แต่เพื่อพิสูจน์ให้แน่ใจ เฒ่าทองได้พาเด็กชายเท่ไปพบกับเฒ่าเยื้องซึ่งนั่งดื่มเหล้าอยู่กับญาติๆ ที่บ้านของ นางเทียม ไผ่ประการ(พัตตาสิงห์) น้องสาวคนสุดท้องของยายผู้เขียน ซึ่งอยู่

ติดกันกับบ้านของผู้เขียนและอยู่ใกล้ๆกันกับบ้านของน้าบุญส่งโดยไม่มีนางสมพรไปด้วย เมื่อไปถึงเด็กชายเท่มองเห็นเฒ่าเยื้องก็แสดงอาการดีใจวิ่งเข้าไปกอดและเรียกเฒ่าเยื้องว่า "พ่อ" เฒ่าเยื้องตกใจถามว่า "ลูกใครล่ะเนี่ย" เด็กชายเท่บอกว่า "พ่อ...ผมไอ้ริไง" เฒ่าเยื้องรู้สึกงงกับคำพูดของเด็กชายเท่

เฒ่าทองจึงเล่าเรื่องราวเมื่อสักครู่ที่ผ่านมาให้ฟัง และชี้ให้เฒ่าเยื้องดูรอยแผลเป็นบริเวณศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวาของเด็กชายเท่ เฒ่าเยื้องเห็นรอยแผลเป็นทั้งสองแห่งก็ถึงกับน้ำตาไหล เด็กชายเท่เห็นดังนั้นก็พูดว่า "พ่อจะร้องไห้ทำไม ผมมาเกิดแล้วนี่ไง" เด็กชายเท่พูดพร้อมกับเช็ดน้ำตาให้ เด็กชายเท่บอกกับเฒ่าเยื้องว่า "พ่อกลับบ้านเราเถอะ" เด็กชายเท่พูดพร้อมกับจูงมือเฒ่าเยื้องจะให้พาไปบ้านในอดีตชาติ

ขณะนั้น ทวดสวน พัตตาสิงห์ ทวดของผู้เขียนได้สอบถามเด็กชายเท่ว่า "รู้จักแม่ไหม" เด็กชายเท่ ตอบอย่างไม่ลังเลว่า "รู้จัก...แม่ใหญ่(ยาย) ผมจำได้ แม่ใหญ่นะทีไอ้รักละก็ให้กินแต่ปลาตัวใหญ่ๆ ทีผมละก็ให้กินแต่ตัวเล็กๆ" เด็กชายเท่ต่อว่าทวดสวนว่าลำเอียง รักหลานไม่เท่ากัน รักนายเสถียร ใจเร็ว หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า "น้ารัก" น้องชายในอดีตชาติมากกว่าเขา เมื่อทวดสวนได้ยินดังนั้นก็ถึงกับร้องไห้ เพราะเหตุการณ์ที่เด็กชายเท่พูดถึงนั้นเคยเกิดขึ้นจริงเมื่อครั้งที่น้าริยังมีชีวิตอยู่

จากนั้นเฒ่าเยื้อง เฒ่าทองและญาติๆก็ได้สอบถามเด็กชายเท่ถึงความทรงจำในอดีตชาติของเขาอีกหลายเรื่อง เช่น ถามถึงชื่อน้องๆของน้าริ ถามชื่อของญาติสนิทบางคน เด็กชายเท่ก็สามารถบอกชื่อ(ชื่อเล่น)และใช้คำนำหน้าชื่อของแต่ละคน(ไอ้,อี) เหมือนที่น้าริเคยใช้เรียกคนเหล่านั้นได้อย่างไม่น่าเชื่อ เขาทราบเรื่องราวเหล่านั้นได้อย่างไร

พาไปพิสูจน์ที่บ้านในอดีตชาติ

วันนั้น...หลังจากทำการพิสูจน์สอบถามจนแน่ใจในระดับหนึ่งแล้ว เฒ่าเยื้องและเฒ่าทองได้พาเด็กชายเท่ไปพิสูจน์ต่อที่บ้านในอดีตชาติตามลำพัง พ่อแม่ลูก เฒ่าเยื้องและเฒ่าทองได้ทดลองให้เด็กชายเท่ชี้สิ่งของที่เป็นของน้าริ และสิ่งของที่น้าริคุ้นเคย เด็กชายเท่ก็สามารถชี้ได้ถูกต้อง ทดลองให้ชี้ภาพถ่ายของพ่อแม่ปู่ย่าและน้องๆ ของน้าริ เด็กชายเท่ก็สามารถชี้ได้ถูกต้องและบอกด้วยว่าเป็นใครชื่ออะไร เฒ่าทองถามว่า "ปู่ชื่ออะไร" เด็กชายเท่ ตอบว่า "ชื่อปู่ขาว" เฒ่าทองถามว่า "แล้วย่าชื่ออะไร" เด็กชายเท่ตอบว่า "ย่าจิบ" ซึ่งก็ถูกต้องตามนั้น

เฒ่าทองถามว่าพี่น้องของเฒ่าเยื้องมีใครบ้าง เด็กชายเท่ก็สามารถบอกชื่อได้ถูกต้องทุกคน ถามถึงญาติสนิททั้งฝ่ายพ่อและฝ่ายแม่ของน้าริ เด็กชายเท่ก็รู้จักชื่อทั้งหมด เมื่อเฒ่าเยื้องและเฒ่าทองสอบถามจนแน่ใจแล้วจึงพากันกลับมาช่วยงานบวชต่อ

เมื่อได้เวลาพอสมควรนางสมพรจะพาเด็กชายเท่กลับบ้าน แต่เด็กชายเท่ไม่ยอมกลับ ร้องไห้จะขออยู่กับเฒ่าทองและเฒ่าเยื้องให้ได้ นางสมพรต้องบอกว่าวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันนำนาคเข้าโบสถ์จะพามาใหม่เด็กชายเท่จึงยอมกลับบ้านอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

วันต่อมานางสมพรได้พาเด็กชายเท่มาร่วมพิธีแห่นาคเข้าโบสถ์ วันนั้นเด็กชายเท่เกาะแขนเดินตามเฒ่าทองไม่ยอมห่างจนกระทั่งพิธีบวชเสร็จเรียบร้อย หลังจากนั้น นางสมพร เฒ่าเยื้อง เฒ่าทอง และญาติๆอีกหลายคน รวมทั้งผู้เขียนได้พากันไปพิสูจน์การจำอดีตชาติได้ของเด็กชายเท่ที่บ้านของเฒ่าเยื้องอีกครั้ง ทุกคนพยายามสอบถามและหาวิธีพิสูจน์มากมายหลายหลาก เท่าที่จะคิดขึ้นมาได้ในขณะนั้น เช่น นำเสื้อผ้าและของใช้ของน้าริคละรวมกันกับเสื้อผ้าและสิ่งของคนอื่นแล้วให้เด็กชายเท่เลือก เด็กชายเท่ก็สามารถเลือกเสื้อผ้าและสิ่งของที่เป็นของน้าริได้ถูกต้องทุกชิ้น ทดลองให้เด็กชายเท่ชี้ภาพถ่ายของพ่อแม่ปู่ย่าตายายและน้องๆของน้าริ เด็กชายเท่ก็ชี้ได้ถูกต้องทุกภาพและบอกด้วยว่าคนในภาพเป็นใครชื่ออะไร ทดลองให้ชี้น้องๆเด็กชายเท่ก็สามารถชี้ได้ถูกต้องทุกคนและบอกด้วยว่าเป็นใครชื่ออะไร เป็นต้น

เฒ่าทองเฒ่าเยื้องและคนอื่นๆพากันสอบถามเด็กชายเท่อีกหลายเรื่อง เด็กชายเท่ก็สามารถตอบคำถามได้เหมือนกับว่าเขาเป็นตัวของน้าริเองจริงๆ นางสมพรเองก็รู้สึกทึ่งกับคำพูดและการแสดงออกของบุตรชายเป็นอย่างมาก และเมื่อได้เห็นภาพถ่ายของน้าริที่อยู่ในกรอบรูปบนบ้าน นางสมพรก็นึกขึ้นมาได้ว่าหน้าตาคล้ายกันกับชายหนุ่มที่เธอเคยฝันเห็น ก่อนที่เธอจะตั้งท้องเด็กชายเท่ นางสมพรได้สอบถามเฒ่าทองถึงลักษณะและสีของกางเกงที่น้าริใส่ในวันที่เสียชีวิต เฒ่าทองก็จำไม่ค่อยได้ แต่มีญาติๆหลายคนจำได้ว่าเป็นกางเกงขายาวสีน้ำตาลใส่เสื้อลายคล้ายตารางหมากรุก เมื่อนางสมพรทราบดังนั้นก็มั่นใจว่าชายหนุ่มที่เธอเคยฝันเห็นนั้น จะต้องเป็นวิญญาณของน้าริอย่างแน่นอน เพราะชายหนุ่มที่เธอเห็นในฝันคนนั้น อายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับน้าริ หน้าตาคล้ายกันและใส่กางเกงขายาวสีน้ำตาลเหมือนกันอีกด้วย

นางสมพรได้เล่าถึงเหตุการณ์ในอดีต ซึ่งเกี่ยวพันกับการจำอดีตชาติได้ของเด็กชายเท่บุตรชาย เริ่มตั้งแต่ก่อนตั้งท้องจนกระทั่งถึงวันที่เขาได้พบกับพ่อแม่ในอดีตชาติให้ฟังโดยลำดับว่า

ฝันบอกเหตุก่อนตั้งท้อง

นางสมพรเล่าให้ฟังว่า ก่อนที่เธอจะตั้งท้องนายเทเวศน์หรือเด็กชายเท่ในขณะนั้น คืนหนึ่งเธอฝันว่ามีชายหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่ง มายืนเรียกเธอที่หน้าบันไดบ้านของเธอที่หมู่บ้านวังกระโดนน้อย ชายหนุ่มคนนั้นใส่กางเกงขายาวสีน้ำตาลไม่ใส่เสื้อ ในฝันเธอเรียกให้ชายหนุ่มคนนั้นขึ้นมาบนบ้าน แต่ชายหนุ่มคนนั้นบอกว่า "ผมขึ้นไม่ได้ ลงมารับผมหน่อย ผมมาขออยู่ด้วยไม่รู้จะไปเกิดกับใคร" จากนั้นเธอก็รู้สึกตัวตื่น ในตอนนั้นเธอจำหน้าตาและลักษณะของชายหนุ่มคนนั้นได้ติดตา และในเดือนนั้นเองเธอก็ตั้งท้องเด็กชายเท่

เหตุการณ์ประหลาด

นางสมพรเล่าให้ฟังต่อไปว่า ขณะที่เธอตั้งท้องเด็กชายเท่ได้ประมาณ ๒ เดือนได้เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นในคืนวันหนึ่ง ตอนนั้นเธออยู่ที่บ้านของเธอที่หมู่บ้านวังกระโดนน้อยคืนนั้นเธอมีอาการแพ้ท้องคลื่นไส้จะอาเจียน จึงออกมาอาเจียนที่หน้าต่างบ้าน โดยมีนายประทุมสามีคอยลูบหลังให้ ขณะที่เธอเงยหน้าขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง เธอเห็นดวงแก้วดวงหนึ่งส่องแสงเป็นประกายหลายสี ลอยอยู่ไม่ห่างจากหน้าต่างบ้านนัก เธอหันกลับไปจะบอกให้นายประทุมดู นายประทุมซึ่งเห็นดวงแก้วนั้นเช่นกันก็จับศีรษะเธอกดลงไม่ให้มองและไม่ให้พูดอะไร ในขณะนั้นเธอและนายประทุมรู้สึกประหลาดใจมาก ไม่ทราบว่าดวงแก้วดวงนั้นคืออะไรกันแน่

เหตุการณ์ต่อมาเกิดขึ้นที่บ้านของนายประทุมที่หมู่บ้านตะคร้อ ขณะที่เธอกำลังปวดท้องใกล้คลอด นายประเทืองพี่ชายของนายประทุมบอกกับเธอว่า เขาเห็นดวงแก้วมีแสงเป็นประกายหลายสีตกลงมาที่หลังคาบ้านขณะที่เธอมีอาการปวดท้องใกล้คลอด เธอรู้สึกประหลาดใจกับเหตุการณ์ทั้ง ๒ เหตุการณ์เป็นอย่างมาก ไม่ทราบว่าดวงแก้วประหลาดที่ปรากฏให้เธอและพี่ชายของนายประทุมเห็นนั้นคืออะไรกันแน่ หลังจากนั้นเธอก็ถูกนำส่งโรงพยาบาลและคลอดเด็กชายเท่ในเวลาต่อมา

รอยแผลเป็นที่มีมาตั้งแต่แรกเกิด

นางสมพรคลอดเด็กชายเท่ ที่โรงพยาบาลตากฟ้า อำเภอตากฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ แรกเกิดเด็กชายเท่มีรอยแผลเป็น ๒ แห่ง มีลักษณะกลมๆไม่ใหญ่นักคล้ายรอยกระสุนปืนที่บริเวณศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวา มองเห็นได้อย่างชัดเจน เด็กชายเท่เป็นคนลายมือขาด ครั้งแรกที่ยายของเขาสังเกตเห็นก็พูดขึ้นมาเล่นๆว่า “หัวก็ด่าง ลายมือก็ขาด สงสัยชาติปางก่อนคงถูกเขายิงตายมั้ง” วันนั้นหลังจากที่ยายของเขาพูดแบบนั้น เด็กชายเท่ก็ร้องไห้งอแงทั้งวันโดยไม่ทราบสาเหตุ เหมือนกับจะล่วงรู้และเข้าใจคำพูดของผู้เป็นยาย นางสมพรกล่าวว่า ตอนนั้นเธอและแม่ของเธอเพียงแต่ตั้งข้อสังเกตจากลักษณะที่ผิดปกติของเด็กชายเท่ ตามที่ปู่ย่าตายายท่านเคยบอกเล่ากันมาเท่านั้น ไม่คิดว่าเมื่อเขาโตขึ้นเขาจะจำอดีตชาติได้ และรอยแผลเป็นนั้นก็ตรงกับรอยแผลกระสุนปืน ที่นายศิริถูกยิงเสียชีวิตพอดี

เริ่มพูดถึงความทรงจำในอดีตชาติ

มีครั้งหนึ่ง ขณะที่เด็กชายเท่อายุได้ประมาณ ๑ ขวบเศษ เริ่มหัดพูด ญาติของนางสมพรที่ดูแลเด็กชายเท่ในขณะนั้นเล่าให้ฟังว่า คำแรกที่เขาพูดได้คือคำว่า “ตายโหง” โดยที่ไม่มีใครสอนให้พูด แทนที่จะพูดคำว่า “พ่อ” หรือ “แม่” เหมือนเด็กคนอื่นๆทั่วไป แต่ตอนนั้นยังไม่มีใครสนใจคำพูดนั้นมากนัก

ต่อมาเมื่อเขาอายุได้ประมาณ ๒ ขวบพูดได้ชัดเจนขึ้น เขามักจะตื่นขึ้นมาร้องไห้กลางดึกและบอกว่า “จะกลับบ้าน.. จะไปหาพ่อหาแม่” นางสมพรพยายามปลอบว่า “พ่อกับแม่อยู่นี่ลูก บ้านเราก็อยู่นี่ไง หนูจะไปบ้านไหนล่ะ” เขาร้องไห้ และพูดแบบนี้อยู่หลายคืนจนกระทั่งนางสมพรและนายประทุมไม่เป็นอันนอน

กลางดึกของคืนวันหนึ่ง เด็กชายเท่ตื่นขึ้นมาร้องไห้กลางดึกบอกว่าจะกลับบ้านไปหาพ่อแม่เหมือนเคย นางสมพรและนายประทุมพยายามปลอบอย่างไรเขาก็ไม่ยอมหยุด จนนายประทุมโมโหและได้ใช้ผ้าห่มอุดปากไม่ให้บุตรชายร้อง แต่เขาก็ไม่ยอมหยุดร้องไห้และร้องเสียงดังกว่าเดิม

นางสมพรกล่าวว่า ตอนนั้นเธอรู้สึกสงสารลูกและน้อยใจสามีที่ใช้ผ้าห่มอุดปากลูกชาย จึงพาเด็กชายเท่ไปนั่งนอกบ้าน เวลาในขณะนั้นประมาณ ๒ นาฬิกาของวันใหม่ ตอนนั้นเธอรู้สึกสงสัยในคำพูดของบุตรชายมาก จึงทดลองสอบถามเขาว่า “บ้านหนูอยู่ที่ไหนลูก” เขาชี้มือไปทางทิศ

เดียวกับบ้านของนายศิริซึ่งตอนนั้นเธอยังไม่ทราบ เธอจึงพาลูกชายเดินไปตามทิศนั้นเพื่อที่จะตามใจให้เขาหยุดร้องไห้ พอเธอเริ่มเดินไปเขาก็เริ่มสงบลงและหยุดร้องไห้ เธอพาเขาเดินออกจากบ้านพ่อแม่ของนายประทุมไปไม่ไกลนัก เมื่อเห็นว่าเขาหยุดร้องไห้แล้ว จึงหยุดเดิน แล้วบอกกับเขาว่า "บ้านหนูอยู่ที่ไหนแม่ไปไม่ถูกหรอกลูก" เขาบอกว่า "ไปเถอะเดี๋ยวผมจะพาไป" เธอบอกว่า "มันดึกแล้ว เอาไว้พรุ่งนี้แม่จะพาไปนะลูก" เขาพยักหน้ารับ เธอถามว่า "หนูเป็นลูกใครพ่อแม่หนูชื่ออะไร" เขาตอบว่า "พ่อผมชื่อเยื้อง แม่ผมชื่อทอง" ตอนนั้นเธอยังไม่ทราบเนื่องจากเธอไม่ใช่คนในหมู่บ้านตะคร้อ จึงไม่ทราบว่าคนที่เขาพูดถึงนั้น เป็นใคร อยู่ที่ไหน ตอนนั้นเธอเริ่มสงสัยว่าเด็กชายเท่จะจำอดีตชาติได้ และคิดว่าตอนเช้าจะลองสอบถามเพื่อนบ้านแถวนั้นดู ว่ามีคนชื่อนายเยื้องและนางทองอยู่ในหมู่บ้านนี้หรือไม่ จะได้พิสูจน์ในสิ่งที่เด็กชายเท่พูด

พบกับพ่อแม่ในอดีตชาติ

เช้าวันต่อมาเธอได้สอบถามคนแถวบ้านของนายประทุมว่ามีคนชื่อนายเยื้องและนางทองในหมู่บ้านนี้หรือไม่ เพื่อนบ้านก็บอกว่ามีและบอกทางไปบ้านของนายเยื้องและนางทองให้ด้วย ซึ่งปรากฏว่าเป็นทิศเดียวกันกับที่เด็กชายเท่บอกเมื่อตอนกลางดึกที่ผ่านมา วันนั้นเธอตั้งใจว่าจะพาเด็กชายเท่ไปสืบหาพ่อแม่ในอดีตชาติของเขาเพื่อพิสูจน์ความจริง แต่เนื่องจากติดธุระจะต้องไปงานบวชของนายบุญส่ง พัดตาสิงห์ บุตรชายของนายเสวียน พัดตาสิงห์ เพื่อนสนิทของนายไก่พ่อของเธอ จึงคิดว่าเมื่อไปช่วยงานบวชแล้วจึงจะพาเด็กชายเท่ไปสืบหาพ่อแม่ในอดีตชาติ เธอไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้พบกับนายเยื้องและนางทองในงานวันนั้น นางสมพรกล่าว

พูดถึงเหตุการณ์วันที่เสียชีวิต

นอกจากคำพูด และการแสดงออกถึงความทรงจำในอดีตดังที่กล่าวมาแล้ว เด็กชายเท่ยังพูดถึงเหตุการณ์ในคืนวันที่น้าริถูกยิงเสียชีวิต ให้กับหลายคนได้ทราบ เหมือนกับว่าเขาได้ประสบกับเหตุการณ์ในครั้งนั้นด้วยตัวของเขาเองจริงๆ เขาพูดถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่า ในคืนที่เขา(น้าริ) ถูกยิงเสียชีวิต เขาซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของ นายวุฒิ(นายวุฒิ เจริญพร้อม) ไปเที่ยวจีบสาวที่บ้านวังกระโดนน้อย ขากลับระหว่างทาง ได้ถูกคนร้ายซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านวังกระโดนน้อย(เด็กชายเท่บอกชื่อคนร้ายด้วย) ใช้ปืนยิงถูกบริเวณศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวา เขาตกจาก

รถจักรยานยนต์ลงมานอนที่ถนนตอนนั้นเขายังไม่เสียชีวิต แต่คนร้ายได้ลากเขาลงไปในหนองน้ำที่อยู่ข้างถนน จมูกเขาจมน้ำ เขาพยายามที่จะลุกขึ้นแต่ไม่มีแรง เขาหายใจไม่ออกและเสียชีวิตในเวลาต่อมา

นายวุฒิ เจริญพร้อม

จากคำบอกเล่าของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ในวันที่น้าริถูกยิงเสียชีวิต พอประมวลความได้ว่า หัวค่ำของคืนวันแรม ๑๕ ค่ำเดือนสิบ(๒๓ กันยายน) พ.ศ. ๒๕๑๙ น้าริและเพื่อนๆในหมู่บ้านได้พากันไปเที่ยวจีบสาวที่หมู่บ้านวังกระโดนน้อย ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านตะคร้อไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๒ กิโลเมตร มีพรรคพวกไปด้วยกัน ๖ คน รถจักรยานยนต์ ๓ คัน ซ้อนท้ายกันไปคันละสองคนโดยน้าริซ้อนท้ายไปกับนายวุฒิ เจริญพร้อม ตอนนั้นน้าริเพิ่งเริ่มเป็นหนุ่มยังไม่เคยเที่ยวจีบสาวที่ไหนมาก่อน เมื่อเห็นเพื่อนๆไปเที่ยวจีบสาวที่หมู่บ้านข้างเคียงก็ขอตามไปด้วย โดยขณะที่เพื่อนๆคุยสาวอยู่น้าริก็นั่งคุยกับพี่ชายของสาวคนนั้น

จนกระทั่งได้เวลาพอสมควรจึงขอตัวกลับ ก่อนจะลงจากบ้านของสาวคนนั้นน้าริได้บอกลากับพี่ชายของสาวคนนั้นเหมือนเป็นลางว่า “พี่ผมไปก่อนนะ เราคงไม่ได้เจอกันอีกนานละนะทีนี้” เมื่อเพื่อนๆได้ยินก็ปรามว่าพูดเป็นลาง จากนั้นทั้งหมดก็พากันขับรถจักรยานยนต์ออกมาจากหมู่บ้านวังกระโดนน้อย มุ่งหน้ากลับเข้าหมู่บ้านตะคร้อ โดยรถจักรยานยนต์ของนายวุฒิซึ่งมีน้าริซ้อนท้ายอยู่ตรงกลางระหว่างรถของเพื่อนๆทั้ง ๒ คัน

เมื่อรถวิ่งออกจากหมู่บ้านวังกระโดนน้อยไปได้ประมาณ ๓๐๐ เมตร บริเวณนั้นมีกองลูกรังที่ยังไม่ได้เกลี่ยวางกองอยู่บนถนนเป็นแถวยาวประมาณ ๑ กิโลเมตร ขณะที่รถจักรยานยนต์ของนายวุฒิซึ่งมีน้าริซ้อนท้ายผ่านกองลูกรังกองหนึ่ง มีเสียงปืนดังขึ้น ๒ นัดติดๆกัน หลังเสียงปืน

รถจักรยานยนต์ของนายวุฒิก็เสียหลักล้มลง จากนั้นก็มีเสียงปืนดังตามมาอีก ๕-๖ นัด ทุกคนต่างพากันเร่งเครื่องออกจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว

นายโฉมยงค์ ใจเร็ว หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า "อายง" ลูกชายของ "ปู่ยศ" ซึ่งเป็นพี่ชายของเฒ่าเยื้องและเป็นน้องของย่าผู้เขียนอีกคนหนึ่ง ซึ่งร่วมอยู่ในเหตุการณ์ในครั้งนั้นด้วยเล่าให้ฟังว่า ในคืนนั้นขณะเดินทางกลับออกมาจากหมู่บ้านวังกระโดนน้อย รถของอายงอยู่ด้านหลังรถของนายวุฒิซึ่งมีน้าริซ้อนท้าย ขณะที่รถของนายวุฒิผ่านกองลูกรังกองหนึ่ง อายงได้ยินเสียงปืนดังขึ้น ๒ นัด จากนั้นก็เห็นน้าริ ก้มลงเหมือนจะเก็บรองเท้าแล้วรถของนายวุฒิก็เสียหลักล้มลง ตอนนั้นอายงคิดว่าทั้ง ๒ คนถูกยิงจึงเร่งเครื่องผ่านบริเวณนั้นไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่ผ่านกองลูกรังกองนั้นก็ได้ยินเสียงปืนดังติดๆกันอีก ๕-๖ นัด อายงจึงรีบเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อแจ้งข่าวกับญาติๆให้รีบรุดไปยังที่เกิดเหตุทันที

นายวุฒิ เจริญพร้อม ผู้ที่ขับรถจักรยานยนต์พาน้าริซ้อนท้ายไปในคืนนั้นเล่าให้ฟังว่า คืนนั้นขณะที่รถของตนผ่านลูกรังกองหนึ่งมีเสียงปืนดังขึ้น ๒ นัด ตนได้ยินเสียงนายศิริ ร้อง "โอ๊ย" ตัวของนายศิริเอียงลงแล้วรถของตนก็เสียหลักล้มลง เมื่อลุกขึ้นมาได้ตนก็วิ่งหนีออกจากบริเวณนั้นทันที เนื่องจากมีเสียงปืนดังไล่หลังมาอีกหลายนัด ตนวิ่งไปได้ประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ เมตร ก็ได้พบกับชาวบ้านที่เดินส่องไฟหาจับกบอยู่ข้างถนน จึงเข้าไปบอกว่าให้เขาช่วยไปดูเพื่อนหน่อยเพื่อนถูกยิง ตนอธิบายอยู่นานชายหากบคนนั้นจึงยอมไปกับตน ขณะที่ตนกับคนหากบกำลังเดินกลับไปยังที่เกิดเหตุได้มีรถกระบะคันหนึ่งขับออกมาจากในหมู่บ้านตะคร้อ ตนจึงโบกมือและยืนขวางทางให้จอด เมื่อรถจอดคนในรถถือปืนเดินออกมา ตนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟังจากนั้นตนและคนหากบก็พากันขึ้นรถกระบะตรงไปยังที่เกิดเหตุ เมื่อไปถึงตนไม่พบรถจักรยานยนต์และร่างของนายศิริ พบแต่รอยเลือด เมื่อเดินตามรอยเลือดไปก็พบร่างของนายศิรินอนเสียชีวิตอยู่ในหนองน้ำข้างถนนในสภาพนอนหงาย นายศิริถูกยิงบริเวณศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวาเสียชีวิตอย่างน่าอนาถ สักครู่ต่อมาญาติๆของนายสิริก็มาถึงที่เกิดเหตุ ตอนนั้นตนและญาติๆของนายศิริไม่กล้าเคลื่อนย้ายศพเนื่องจากต้องรอการชันสูตรพลิกศพของเจ้าหน้าที่ตำรวจจาก ส.ภ.อ.ไพศาลี ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านตะคร้อถึง ๒๒ กิโลเมตร ตนและญาติๆของนายศิริรอเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่จนถึงตอนเช้า เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงเดินทางมาถึง นายวุฒิกล่าวว่า คนร้ายที่ยิงนายศิรินั้นความจริงแล้วตั้งใจจะยิงตนมากกว่า ซึ่งตนก็พอจะเดาออกว่าคนร้ายเป็นใครเพราะก่อนหน้านั้นไม่นานมีคนในหมู่บ้านวังกระโดนน้อยคนหนึ่งขโมยเครื่องขยายเสียงของวัดวังกระโดนน้อยมา และได้ว่าจ้างให้ตนนำไปขายในตัว

อำเภอแต่ตนปฏิเสธ ชายคนนั้นจึงกล่าวอาฆาตตนไว้และมาดักซุ่มยิงตนเพื่อต้องการจะฆ่าปิดปาก แต่นายศิริมารับเคราะห์แทน

นาริได้ถูกคนร้ายซุ่มยิงจนเสียชีวิต ทั้งๆที่ไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งกับใครที่ไหนมาก่อน การจากไปของน้าริยังความเศร้าโศกเสียใจให้กับพ่อแม่และญาติๆของน้าริเป็นอย่างยิ่ง น้าริเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๑๙ ขณะอายุได้ ๑๖ ปี

เหตุการณ์ในความทรงจำของผู้เขียน

ก่อนที่น้าริจะถูกยิงเสียชีวิตตอนนั้นผู้เขียนอายุประมาณ ๖ ขวบ จำได้ว่าช่วงนั้นเป็นช่วงปลายฤดูฝน ที่ไร่ของผู้เขียนกำลังลงแขกเก็บข้าวโพด น้าริได้มารับจ้างเก็บข้าวโพดที่ไร่ของผู้เขียน พร้อมกับน้าและอาของผู้เขียนอีกหลายคน ทุกคนช่วยกันเก็บข้าวโพดเข้าไปเก็บไว้ในยุ้งตั้งแต่เช้าจรดเย็นหนีฝนที่ตกลงมาเกือบทุกวันอย่างเร่งรีบ เนื่องจากหากปล่อยไว้เมล็ดข้าวโพดอาจจะงอกเสียได้ พอตกกลางคืนทุกคนก็จะนอนค้างกันที่ห้างไร่ เนื่องจากการเดินทางในสมัยนั้นค่อนข้างจะยากลำบากมากไม่มีถนนหนทางเหมือนอย่างในปัจจุบันนี้ พาหนะที่ดีที่สุดในตอนนั้นก็คือรถจักรยานยนต์และเกวียน การเดินทางจากหมู่บ้านตะคร้อมายังไร่ของผู้เขียนซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดลพบุรี หรือจากที่ไร่กลับไปยังหมู่บ้านต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง ทั้งๆที่ระยะทางห่างกันเพียง ๒๐ กว่ากิโลเมตรเท่านั้น

ผู้เขียนยังจำเหตุการณ์ก่อนหน้าที่น้าริจะถูกยิงเสียชีวิตได้ดี วันนั้นเป็นวันแรม ๑๓ ค่ำเดือนสิบ(๒๑ กันยายน) พ.ศ.๒๕๑๙ น้าริและน้าอาคนอื่นๆได้ขออนุญาตพ่อของผู้เขียนกลับไปทำบุญวันสารทไทยในหมู่บ้าน ซึ่งจะมีการทำบุญตักบาตรในตอนเช้าของวันแรม ๑๕ ค่ำ พ่อของผู้เขียนก็อนุญาต คืนนั้นผู้เขียนนอนในมุ้งเดียวกันสองคนกับน้าริ พอรุ่งเช้าของวันแรม ๑๔ ค่ำ (๒๒ กันยายน) น้าริและน้าอาคนอื่นๆออกเดินทางกันตั้งแต่เช้า ก่อนจะไปแม่ของผู้เขียนบอกว่าเมื่อตักบาตรทำบุญเสร็จแล้วก็ให้ทุกคนรีบกลับมา แต่เวลาผ่านไปจนกระทั่งถึงตอนเช้าของวันขึ้น ๑ ค่ำ(๒๔ กันยายน)ก็ยังไม่มีใครกลับมาที่ไร่เลยสักคน

สายๆของวันนั้น ผู้เขียนเห็นญาติคนหนึ่งขับรถจักรยานยนต์เข้ามาที่ไร่ มาบอกกับพ่อและแม่ของผู้เขียนว่า น้าริถูกยิงเสียชีวิตแล้วเมื่อคืนที่ผ่านมา พ่อกับแม่ของผู้เขียนรู้สึกตกใจและเสียใจมาก ทุกคนพากันเดินทางกลับไปยังหมู่บ้านด้วยจิตใจที่เศร้าหมองเมื่อมาถึงบ้านของน้าริ สิ่งแรกที่ผู้เขียนได้ยินก็คือเสียงร้องไห้เสียใจที่ดังระงมไปทั่ว ผู้เขียนรู้สึกเสียใจจนอดที่จะร้องไห้ไม่ได้

ผู้เขียนกับพ่อเดินเข้าไปดูศพของน้าริพบว่า น้าริถูกยิงบริเวณศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวา นอนสงบนิ่งอยู่ในโลงศพซึ่งห้อมล้อมไปด้วยพ่อแม่และบรรดาญาติพี่น้อง ที่พากันร้องไห้เสียใจต่อการจากไปก่อนวัยอันควรของน้าริ

เสียงประหลาด

นางเสวียน สีชน(ใจเร็ว) หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า “อาเหวียง” บุตรสาวของ “ปู่ท้วง” ซึ่งเป็นพี่ชายของเฒ่าเยื้องและเป็นน้องของย่าผู้เขียนอีกคนหนึ่ง บ้านของอาเหวียงเป็นบ้านที่มีใต้ถุนสูงมีบันไดขึ้นลงบ้านเป็นแบบที่ลากขึ้นลงได้ และอยู่ห่างจากบ้านของน้าริไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ ๒๐๐ เมตร อาเหวียงเล่าถึงเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นในคืนที่น้าริถูกยิงเสียชีวิตให้ฟังว่า คืนวันนั้นก่อนที่จะทราบว่าน้าริเสียชีวิต อาเหวียงกับสามีได้ยินเสียงคนลากบันไดซึ่งอยู่บนบ้านลงมาแล้วเดินขึ้นมาบนบ้าน จึงตั้งใจฟังเสียงอยู่ว่าเป็นใคร จากนั้นก็ได้ยินเสียงเหมือนคนเดินชนโต๊ะที่อยู่บนบ้าน ตอนนั้นอาเหวียงกับสามีรู้สึกสงสัยจึงออกจากห้องนอนมาดู ปรากฏว่าบนบ้านไม่มีใครและบันไดบ้านก็ไม่ได้ถูกลากลง จึงรู้สึกแปลกใจเพราะตั้งใจนอนฟังอยู่ตลอด ได้ยินแต่เสียงดึงบันไดลงแต่ไม่ได้ยินเสียงลากบันไดขึ้นแต่อย่างใด และถ้ามีใครขึ้นมาบนบ้านก็ไม่น่าจะลงไปรวดเร็วอย่างนี้ เมื่อออกมาดูแล้วไม่พบอะไรจึงกลับไปนอนต่อ สักครู่ต่อมาก็ได้ยินเสียงคนทางบ้านของน้าริตะโกนบอกกันว่าน้าริถูกยิงเสียชีวิตแล้ว เมื่ออาเหวียงกับสามีได้ยินก็นึกถึงน้าริขึ้นมาทันที

อาเหวียงกล่าวว่า ตอนนั้นอาเหวียงกับสามีคิดว่าเสียงที่ได้ยินอาจจะเป็นเสียงวิญญาณของน้าริขึ้นมาบนบ้านก็ได้ เพราะเมื่อตอนหัวค่ำของคืนนั้นน้าริกับเพื่อนๆ ได้ขึ้นมาหวีผมแต่งตัวกันบนบ้าน ก่อนที่จะพากันออกไปเที่ยว

วิญญาณส่งเสียงเรียก

เฒ่าทองแม่ของน้าริเล่าถึงเหตุการณ์ประหลาดที่วิญญาณของน้าริมาส่งเสียงเรียกให้ฟังว่า หลังจากทำบุญ ๗ วันของน้าริแล้ว คืนหนึ่งคู่สามีภรรยาแถวบ้านทะเลาะกันแล้วยิงปืนขึ้นฟ้าตอนนั้นเฒ่าทองกับเฒ่าเยื้องยังไม่หลับ หลังเสียงปืนเฒ่าทองได้ยินเสียงใครคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “แม่..แม่..ผมกลัว” เฒ่าทองลุกขึ้นนั่งและถามเฒ่าเยื้องว่าได้ยินเสียงนั้นไหม เฒ่าเยื้องก็บอกว่าได้

ยิน สักครู่เสียงนั้นก็ดังขึ้นมาอีก “แม่..แม่..ผมกลัว” ทั้งสองคนมองตากัน และหันไปมองดูลูกๆที่นอนหลับอยู่ในมุ้งเดียวกันทุกคนก็ยังหลับอยู่ เฒ่าทองจำเสียงนั้นได้ดีมันคือเสียงของน้าริน้นเอง เฒ่าทองจึงพูดไปว่า “ริไม่ต้องกลัวหรอกลูก” แล้วเดินออกมานอกห้องนอนด้วยความอยากเห็นวิญญาณของน้าริ แต่เมื่อออกมาก็พบแต่ความมืดและความว่างเปล่า ตอนนั้นเฒ่าทองเชื่อว่าเสียงที่ได้ยินนั้นจะต้องเป็นเสียงของวิญญาณน้าริอย่างแน่นอน เพราะเฒ่าทองจำเสียงของน้าริได้ดี

หลังจากวิญญาณของน้าริมาส่งเสียงให้ได้ยินในครั้งนั้นแล้ว ก็ไม่มีสิ่งผิดปกติใดๆอีกจนกระทั่ง ๔ ปีต่อมา ได้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น เมื่อเฒ่าทองและเฒ่าเยื้องได้พบกับ นางสมพรและบุตรชายคือเด็กชายเท่ ในงานอุปสมบทของน้าบุญส่ง และเหตุการณ์ในครั้งนั้นเองที่ทำให้หลายๆคนรวมทั้งผู้เขียนได้ทราบว่าน้าริได้สืบชาติมาเกิดอีกครั้ง ซึ่งก็คือเด็กชายเท่ในขณะนั้น หรือนายเทเวศน์ เรียบสัมพันธ์ ในปัจจุบันนั่นเอง

พูดและแสดงออกถึงความทรงจำในอดีตชาติ

หลังจากที่เด็กชายเท่ ได้พบกับเฒ่าทองและเฒ่าเยื้องซึ่งเป็นพ่อแม่ในอดีตชาติในงานบวชวันนั้น เด็กชายเท่มักจะขอให้นางสมพรพามาที่บ้านของเฒ่าทองและเฒ่าเยื้องอยู่เสมอ และเมื่อได้มาแล้วก็จะไม่ยอมกลับบ้าน นางสมพรและนายประทุมต้องบังคับให้กลับจึงยอมกลับ แต่อยู่ได้ไม่นานก็จะร้องไห้ขอร้องให้นางสมพรและนายประทุมพามาหาเฒ่าทองและเฒ่าเยื้องอีก บางครั้งนางสมพรและนายประทุมไม่ยอมให้ไป เด็กชายเท่ก็จะหนีไปเอง เป็นอย่างนี้เสมอตั้งแต่เขาอายุได้ประมาณ ๒ ขวบจนกระทั่งเขาอายุได้ประมาณ ๗ ขวบเริ่มเข้าโรงเรียนจึงเริ่มห่างได้บ้าง แต่ถ้ามีเวลาหรือช่วงปิดเทอมเขาก็จะไปอยู่กับเฒ่าทองและเฒ่าเยื้องไม่ยอมอยู่กับนางสมพรและนายประทุม ซึ่งในระหว่างที่เด็กชายเท่อยู่กับเฒ่าเยื้องและเฒ่าทองพ่อแม่ในอดีตชาติของเขานั้น เด็กชายเท่ได้พูดและแสดงออกให้เห็นว่าตัวเขาคือน้าริสืบชาติมาเกิดอีกหลายครั้ง กับหลายบุคคลเท่าที่รวบรวมได้มีดังนี้

จำป้าในอดีตชาติได้.....มีครั้งหนึ่งเด็กชายเท่ได้พบกับ ย่าแป่ม ใจเร็ว ซึ่งเป็นพี่สาวของเฒ่าเยื้องและเป็นน้องของย่าผู้เขียนอีกคนหนึ่งเป็นครั้งแรก เด็กชายเท่เรียกย่าแป่มว่า “ป้าแป่มไปไหนมา” ย่าแป่มเป็นคนหนึ่งที่ไม่ได้ร่วมพิสูจน์ความทรงจำในอดีตชาติของเด็กชายเท่ในครั้งนั้น และไม่เชื่อว่าการจำอดีตชาติได้ของเด็กชายเท่จะเป็นความจริง ก็ถึงกับตะลึง เด็กชายเท่รู้จักย่าแป่มได้อย่างไร ทั้งๆที่ไม่เคยพบหรือรู้จักกันมาก่อน

จำเพื่อนสนิทได้....มีครั้งหนึ่งเด็กชายเท่ได้พบกับ อาสวง ใจเร็ว บุตรชายของ ปู่ทั่วง ใจเร็ว น้องชายของย่าผู้เขียนอีกคนหนึ่ง อาสวงถามเด็กชายเท่ว่า “รู้จักกูหรือเปล่า” เด็กชายเท่ก็ตอบว่า “รู้จัก...ไอ้ว่ง แต่ก่อนเวลานอนด้วยกัน มึงชอบแย่งหมอนกูไปหนุน” อาสวงรู้สึกทึ่งในคำพูดของเด็กชายเท่มาก เพราะสิ่งที่เด็กชายเท่พูดออกมานั้นเป็นเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นและเป็นที่รู้กันระหว่างอาสวงกับน้าริสองคนเท่านั้น

แสดงความคุ้นเคยกับสถานที่ในอดีต....มีครั้งหนึ่งเฒ่าเยื้องพาเด็กชายเท่ไปที่ไร่ของเฒ่าเยื้องเป็นครั้งแรก เด็กชายเท่แสดงออกให้เห็นว่าเขาคุ้นเคยกับไร่ของเฒ่าเยื้องเป็นอย่างดี โดยบอกกับเฒ่าเยื้องว่า “พ่อ...ผมเคยเลื่อยไม้ฟืนกับไอ้รักตรงนั้น ผมเคยต่อยกับไอ้รักตรงโน้น” เด็กชายเท่พูดพร้อมกับชี้มือบอก ซึ่งเมื่อสอบถามเรื่องนี้จากน้ารักน้องชายของน้าริ ก็ได้รับคำยืนยันว่าเป็นความจริงตามที่เด็กชายเท่พูด

จำต้นกระถินที่ทุ่งนาในอดีตชาติได้.... มีครั้งหนึ่งนายประทุมได้พาเด็กชายเท่ไปที่ทุ่งนาของเฒ่าเยื้องและเฒ่าทองที่แบ่งส่วนหนึ่งให้นายประทุมทำ เมื่อถึงเวลากินข้าวกลางวันนายประทุมบ่นว่า “จะกินข้าวกับอะไรกันดีนะ ผักแถวๆนี้ก็ไม่มี” เด็กชายเท่ได้ยินดังนั้นก็บอกกับนายประทุมว่า “มี..ยอดกระถินที่โคกห้างนาผมนั่นไง” เด็กชายเท่พูดพร้อมกับพานายประทุมไปที่ต้นกระถินต้นนั้น นายประทุมไม่ทราบมาก่อนว่ามีต้นกระถินอยู่บริเวณนั้น และไม่ทราบมาก่อนว่าบริเวณนั้นเคยเป็นห้างนา(เถียงนา)ของเฒ่าเยื้องและเฒ่าทองมาก่อน เพราะตอนนั้นไม่มีห้างนาอยู่แล้ว เด็กชายเท่ทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร ทั้งๆที่เขาไม่เคยไปที่บริเวณต้นกระถินต้นนั้นและไม่มีใครเคยบอกกับเขาว่าบริเวณนั้นเคยเป็นห้างนามาก่อน

จำชื่อควายที่เคยเลี้ยงได้.... มีครั้งหนึ่งเฒ่าทองถามเด็กชายเท่ว่า “จำได้ไหม ว่าควายเรามีชื่ออะไรบ้าง” เด็กชายเท่ตอบว่า “ชื่อไอ้เหลือง ไอ้ม่วง แล้วก็ไอ้สมชาย” เด็กชายเท่สามารถบอกชื่อควายทั้ง ๓ ตัว ที่น้าริเคยเลี้ยงได้ ทั้งๆที่เฒ่าทองได้ขายควายทั้ง ๓ ตัวนั้นไปนานแล้ว เด็กชายเท่ทราบได้อย่างไร

น้อยใจที่ถูกเพื่อนทิ้งให้เสียชีวิต....มีครั้งหนึ่งเด็กชายเท่ได้พบกันอายงและนายวุฒิ เฒ่าทองถามเด็กชายเท่ว่า “หนูรู้จักไหมว่าใคร” เด็กชายเท่ตอบว่า “รู้จัก..แต่ไม่อยากพูดกับมัน พวกมันอยากทิ้งผม ถ้าพวกมันไม่ทิ้งผม ผมก็ไม่ตายหรอก” เด็กชายเท่พูดออกมาด้วยความน้อยใจ เด็กชายเท่ต่อว่านายวุฒิกับนายโฉมยงค์ว่าทิ้งเขาไม่ยอมกลับมาช่วย ถ้ากลับมาช่วยเขาตอนนั้นเขาอาจจะไม่เสียชีวิตก็ได้

นอกจากคำพูดและการแสดงออกเหล่านี้แล้ว เด็กชายเท่ยังพูดและแสดงออกให้เห็นว่าตัวเขาคือน้าริสืบชาติมาเกิดอีกหลายครั้งกับหลายๆบุคคล โดยเฉพาะกับ นายสุพจน์ ใจเร็ว น้องชายของน้าริเพื่อนของผู้เขียน ซึ่งมักจะถูกใช้ให้ดูแลเด็กชายเท่เวลาที่เขามาหาและพักอยู่กับเฒ่าเยื้องและเฒ่าทอง นายสุพจน์ได้ฟังเด็กชายเท่พูดถึงอดีตชาติอยู่บ่อยๆขณะที่อยู่กันตามลำพังสองคน จนกระทั่งเขาไม่กล้าที่จะอยู่ตามลำพังกับเด็กชายเท่ ตอนนั้นผู้เขียนเองก็เคยได้สอบถามเด็กชายเท่ถึงเรื่องราวในอดีตชาติหลายครั้ง แต่เขาจะไม่ค่อยตอบคำถามหรือพูดให้ฟัง ผู้เขียนต้องคอยหาโอกาสถามในขณะที่อยู่ด้วยกันลำพังสองคนหรือต้องคอยแอบฟังเวลาที่เขากำลังเล่นอยู่คนเดียวเพลินๆ ซึ่งเด็กชายเท่มักจะพูดถึงเรื่องราวในอดีตชาติขึ้นมาลอยๆเหมือนกับรำพึงรำพันกับตัวเอง โดยเฉพาะเวลาที่เขาเล่นอยู่ลำพังคนเดียว

ความผูกพันจากอดีตชาติถึงปัจจุบัน

นายเทเวศน์หรือเด็กชายเท่ มีความผูกพันกับพ่อแม่ในอดีตชาติของเขามากตั้งแต่ที่ได้พบกันครั้งแรกจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งความผูกพันที่เขามีให้กับพ่อแม่ในอดีตชาตินั้น บางครั้งก็ทำให้พ่อแม่ในปัจจุบันชาติรู้สึกน้อยใจอยู่เหมือนกัน

นางทองกับ ด.ช.เท่(เทเวศน์) ตอนที่พบกันแรกๆ

นางสมพรกล่าวกับผู้เขียนว่า เมื่อตอนเด็กๆเวลาที่เด็กชายเทโกรธเธอบางครั้งเขาจะพูดกับเธอว่า “กูมาอาศัยท้องมึงเกิดเฉยๆนะ กูไม่ใช่ลูกมึง” ซึ่งเธอได้ยินก็รู้สึกน้อยใจและเสียใจ โดยส่วนตัวแล้วเธอไม่อยากให้ลูกชายพูดถึงเรื่องราวในอดีตชาติของเขา เพราะเกรงว่าเขาจะอายุสั้น และเกรงว่าถ้าเกิดว่าคนร้ายที่ยิงนายศิริทราบ ว่าลูกชายของเธอคือนายศิริสืบชาติมาเกิด คนร้ายอาจจะมาทำร้ายลูกชายของเธอได้ จึงทั้งห้ามทั้งตีเพื่อไม่ให้เขาพูดถึงอดีตชาติของเขาอีก และพยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้เขาลืมอดีตชาติโดยบังคับให้เขากินไข่บ้าง พาเขารอดใต้บันไดบ้าง ใช้ไม้ขัดหม้อตีบ้าง แต่เขาก็ไม่ยอมลืมอดีตชาติง่ายๆ จนกระทั่งเขาอายุได้ประมาณ ๗-๘ ขวบ เริ่มเข้าโรงเรียน ความทรงจำเหล่านั้นจึงค่อยๆเลือนหายไป แต่ความผูกพันที่มีกับพ่อแม่ในอดีตชาติของเขายังคงเหมือนเดิม เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๙ นายเยื้องพ่อในอดีตชาติของเขา ได้เสียชีวิตลงเนื่องจากหัวใจล้มเหลว นายเทเวศน์ก็ไปร่วมงานศพและได้บวชหน้าไฟให้กับนายเยื้องด้วย วันนั้นทางบ้านนางทองโทรมาบอกว่านายเยื้องเสียชีวิต ตอนนั้นเธอและครอบครัวอยู่ที่พัทยา พอนายเทเวศน์ทราบข่าวก็ถึงกับร้องไห้โฮและเตรียมตัวจะเดินทางไปงานศพของนายเยื้องทันที เธอบอกกับลูกชายว่า “จะไปเหรอลูก แม่ไม่ค่อยมีเงินนะ” นายเทเวศน์พูดกับเธอว่า “แม่ไม่ไปผมไปคนเดียวก็ได้ พ่อผมทั้งคนนะแม่” จากนั้นเขาก็โทรศัพท์ไปบอกกับนางทองว่า เขาจะกลับไปบวชหน้าไฟให้พ่อในอดีตชาติของเขา ด้วยความสงสารลูกเธอและนายประทุมจึงยอมหยุดงานเพื่อพานายเทเวศน์ไปงานศพของนายเยื้อง และเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๐ เธอและนายประทุมได้จัดงานอุปสมบทให้กับ นายเทเวศน์ นางทองและญาติๆก็มาร่วมงานบวชด้วย เหมือนกับว่าได้บวชลูกชายของตัวเอง เพราะนายศิริเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังไม่ครบบวช

นางทอง กำลังโกนศีรษะนายเทเวศร์, พระเทเวศน์ กับโยมพ่อ โยมแม่

นางสมพรกล่าวว่า จนถึงปัจจุบันนี้ (พ.ศ.๒๕๔๒) นายเทเวศน์ ยังคงบ่นคิดถึงและเป็นห่วงแม่ในอดีตชาติของเขาอยู่เสมอ เธอรู้สึกว่าเขามีความผูกพันกับพ่อแม่ในอดีตชาติของเขามากเหลือเกินถึงแม้เวลาจะผ่านไปนานมากแล้วก็ตาม

ความรู้สึกของนายเทเวศน์

นายเทเวศน์พูดถึงความทรงจำในอดีตชาติของเขาให้ฟังว่า เมื่อก่อนเวลาที่เขาคิดถึงเรื่องราวในอดีตชาติภาพความทรงจำจะผุดขึ้นมาเหมือนกับว่าเหตุการณ์นั้นเพิ่งผ่านมาไม่นาน แต่ปัจจุบันนี้ภาพความทรงจำในอดีตชาติของเขาได้ลบเลือนไปเกือบหมดแล้ว ยังเหลือก็แต่ภาพที่เขาเห็นพ่อกับแม่ในปัจจุบันชาติของเขา ยางรถจักรยานยนต์ระเบิดบริเวณที่เขา(น้าริ)ถูกยิงเสียชีวิตเท่านั้นที่ยังฝังอยู่ในใจของเขามาจนถึงปัจจุบันนี้

นางสมพรเล่าเหตุการณ์ที่นายเทเวศน์พูดถึงให้ฟังว่า เป็นเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นจริง คือคืนหนึ่งก่อนที่เธอจะทราบว่าตัวเองตั้งท้อง เธอกับนายประทุมขับรถจักรยานยนต์เดินทางจากหมู่บ้านตะคร้อ กำลังจะไปที่บ้านของเธอที่หมู่บ้านวังกระโดนน้อย เวลาในขณะนั้นประมาณ ๕ ทุ่มเศษ ระหว่างทางจะต้องผ่านบริเวณที่นายศิริถูกยิงเสียชีวิต เมื่อมาถึงบริเวณนั้นรถจักรยานยนต์ของเธอเกิดยางระเบิดขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ นายประทุมกับเธอจึงช่วยกันเดินจูงรถเข้าหมู่บ้านวังกระโดนน้อยไป โดยไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติใดๆ ถ้านายเทเวศน์เห็นเหตุการณ์ในครั้งนั้นและจำได้จริง ก็แสดงว่าเหตุการณ์ในคืนนั้นต้องอยู่ในสายตาของวิญญาณนายศิริอย่างแน่นอน และเขาอาจจะตามเธอมาเกิดตั้งแต่ตอนนั้นก็เป็นได้

ขณะสัมภาษณ์ นายเทเวศน์ได้ชี้ให้ผู้เขียนดูรอยแผลเป็นที่บริเวณศีรษะด้านหลังและใต้ราวนมด้านขวา ที่ติดตัวของเขามาตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งยังคงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน เสมือนกำลังบอกเล่าเรื่องราวชีวิตในอดีตชาติของเขา ให้หลายๆคนได้ตระหนักว่า ชีวิตข้างหน้ามีจริง เวรกรรมมีจริง อย่าได้ประมาทในการกระทำของตน

ภาพถ่ายของ นางทอง และ นายเทเวศร์ (ถ่ายเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๒)

รอยแผลเป็นที่ใต้ราวนมด้านขวา

รอยแผลเป็นที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด

รอยแผลเป็นที่ศีรษะด้านหลัง

ภาพขณะบันทึกเทปโทรทัศน์

รายการ วีไอพี ช่อง 9 เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๒

****

เด็กชายเจษฎา เต็มหัตถ์

ปัจจุบันชาติ

ชื่อ-นามสกุล : เด็กชายเจษฎา เต็มหัตถ์ **ชื่อเล่น** : เจ

วันเดือนปีเกิด : ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

อาการผิดปกติตั้งแต่แรกเกิด : มีอาการท้องอืด ท้องบวม ตัวเขียวคล้ำ

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๑๖๘/๓ หมู่ ๓ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

พี่น้องร่วมบิดามารดา : เป็นบุตรคนเดียว

อดีตชาติ

ชื่อ-นามสกุล : นายน้อย ใจเกื้อ   **ชื่อเล่น :** น้อย

วันเดือนปีเกิด : - พ.ศ.๒๔๗๗

ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน : ๑๕๙ หมู่ ๓ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

วันเดือนปีที่เสียชีวิต : - พ.ศ.๒๕๒๗

ขณะอายุได้ : ขณะอายุได้ : ๕๐ ปี

สาเหตุที่เสียชีวิต : ป่วยเป็นโรคตับ

สถานที่เสียชีวิต : บ้านเลขที่ ๑๕๙ หมู่ ๓ ตำบลตะคร้อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์

เด็กที่จำอดีตชาติได้ในหมู่บ้านของผู้เขียนรายนี้ชื่อว่า เด็กชายเจษฎา เต็มหัตถ์ เป็นบุตรชายคนเดียว ของ นายพเยาว์และนางทิ้ง เต็มหัตถ์ ขณะที่ผู้เขียนไปสัมภาษณ์ครั้งแรกเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ เขาอายุได้ ๘ ขวบ กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.๒ โรงเรียนบ้านตะคร้อรัฐประชาชนูทิศ

เรื่องราวการจำอดีตชาติได้ของเด็กชายเจษฎา เริ่มต้นขึ้นเมื่อเขาอายุได้ประมาณ ๒-๓ ขวบ พูดได้ชัดถ้อยชัดคำแล้ว วันหนึ่ง นางว่าน เต่านาง ผู้เป็นยายแอบได้ยินเด็กชายเจษฎานั่งนับนิ้วมือและพูดไปด้วยว่า “ไอ้นอม ไอ้นี อีนาง อีนัด ไอ้เณร อีแตน อีบุ๋ม” ซึ่งเป็นชื่อที่นางว่านรู้จักและคุ้นเคยดี เพราะเป็นชื่อของลูกๆทั้ง ๘ คนของ นายน้อยและนางเละ ใจเกื้อ เพื่อนบ้าน ซึ่งเมื่อก่อนนี้บ้านอยู่ใกล้กัน แต่ปัจจุบันนี้นางว่านได้ย้ายบ้านออกมาอยู่กับบุตรสาวห่างจากที่เดิมประมาณ 500 เมตร นางว่านเล่าเรื่องนี้ให้กับนายพเยาว์และนางทิ้งฟัง ตอนนั้นนายพเยาว์และนางทิ้งก็สังเกตเห็นความผิดปกติของเด็กชายเจษฎาเช่นกัน คือตั้งแต่เริ่มพูดได้เด็กชายเจษฎาไม่ยอมเรียกนายพเยาว์และนางทิ้งว่าพ่อกับแม่ตามปกติ แต่เรียกว่า “ไอ้เยาว์..อีทิ้ง” นายพเยาว์และนางทิ้งพยายามสอนให้บุตรชายเรียกพวกเขาว่า “พ่อกับแม่” แต่เด็กชายเจษฎาก็เรียกบ้างไม่เรียกบ้าง บางครั้งก็เรียกว่าพ่อแม่ บางครั้งก็เรียกไอ้อี นอกจากนาย พเยาว์และนางทิ้งแล้วเด็กชายเจษฎายังเรียกนางว่านผู้เป็นยายว่า “ว่าน” เฉยๆ ไม่ยอมเรียกว่าแม่ใหญ่หรือยาย และเรียก นางรำพึง บัวทอง ผู้เป็นน้าว่า “อีตุ่น” ซึ่งเป็นคำที่นายน้อยเคยเรียกนางรำพึงเมื่อครั้งที่เธอยังเป็นเด็ก และมีเฉพาะนายน้อยเท่านั้นที่เรียกชื่อของนางรำพึงแบบนี้

นางว่าน เต่านาง

ตอนนั้นนางว่าน นายพเยาว์ และนางทิ้งได้หวนนึกถึงความฝันของนางรำพึงน้องสาวของนางทิ้งที่เคยเล่าให้ฟังก่อนที่นางทิ้งจะตั้งท้องเด็กชายเจษฎาว่า ได้พบกับนายน้อยเพื่อนบ้านที่เสียชีวิตไปแล้วในฝันและนายน้อยได้ขอมาเกิดด้วย แต่ตอนนั้นนางรำพึงทำหมันแล้วจึงบอกให้นายน้อยไปเกิดกับนางทิ้งแม่ของเด็กชายเจษฎาพี่สาวของเธอแทน

ความฝันบอกเหตุ

นางรำพึง บัวทอง น้าของเด็กชายเจษฎาเล่าถึงความฝันในครั้งนั้นให้ฟังว่า มีอยู่คืนหนึ่งเธอนอนหลับแล้วฝันไปว่าขณะที่เธอกำลังนั่งกินข้าวอยู่ที่ทุ่งนาของเธอนั้น เธอมองเห็นนายน้อยใส่กางเกงขาก๊วยสีดำตัวเดียวไม่ใส่เสื้อเดินผ่านมา เธอก็เรียกให้นายน้อยมากินข้าวด้วยกัน นายน้อยบอกว่ากำลังหิวอยู่พอดีแล้วแวะมานั่งกินข้าวด้วยกันกับเธอ ในฝันนายน้อยบอกว่าอร่อยดีและบอกกับเธอว่า "ลุงขอมาเกิดด้วยได้ไหม" เธอบอกกับนายน้อยว่า "ฉันทำหมันแล้วมาเกิดด้วยไม่ได้หรอกไปเกิดกับอีทิ้งโน่นมันยังไม่มีลูก" จากนั้นเธอก็รู้สึกตัวตื่น ตอนนั้นเธอได้เล่าความฝันนี้ให้ นางว่าน นายพเยาว์ และนางทิ้งพี่สาวฟัง แต่พวกเขาไม่ได้คิดติดใจอะไรคิดว่าเธอฝันไปตามเรื่องตามราวไม่มีความหมายอะไร ต่อมาไม่นานนางทิ้งพี่สาวของเธอก็ฝันว่าเก็บสร้อยคอทองคำพร้อมพระเลี่ยมทองได้ และในเดือนนั้นนางทิ้งก็ตั้งท้องเด็กชายเจษฎา

ความผิดปกติตั้งแต่แรกเกิด

นอกจากความฝันของนางรำพึงแล้ว นายพเยาว์และนางทิ้งยังหวนนึกถึงอาการความผิดปกติของเด็กชายเจษฎาบุตรชายที่เป็นมาตั้งแต่แรกเกิด คือเมื่อตอนที่เขาเกิดมาได้ประมาณ ๗-๘ วัน เขามีอาการท้องอืด ท้องบวม และตัวเขียวคล้ำ แพทย์ได้ตรวจอาการแล้ววินิจฉัยว่าลำไส้ของเขาไม่ย่อยอาหารและเขาคงจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน ในตอนนั้นนายพเยาว์และนางทิ้งรู้สึกไม่สบายใจและเป็นกังวลกับอาการของบุตรชายมาก แต่ต่อมาอาการของเด็กชายเจษฎาก็ดีขึ้นตามลำดับจนเกือบเป็นปกติ แต่ก็ยังมีอาการท้องอืดเป็นครั้งคราวจนถึงทุกวันนี้

ช่วงเวลานั้นทุกคนเริ่มสงสัยว่าเด็กชายเจษฎาอาจจะเป็น นายน้อย ใจเกื้อ เพื่อนบ้านที่เสียชีวิตไปเมื่อประมาณ ๗ ปีที่แล้วสืบชาติมาเกิด เพราะจากคำพูดที่เขานั่งนับชื่อลูกๆของนายน้อยทั้ง ๗ คน และอาการผิดปกติตั้งแต่แรกเกิดของเขา ก็คล้ายคลึงกันกับอาการป่วยของนายน้อยเพื่อนบ้านก่อนที่นายน้อยจะเสียชีวิต ซึ่งก่อนหน้านี้เด็กชายเจษฎาเองก็ไม่เคยได้พบหรือรู้จักกับครอบครัวและลูกๆของนายน้อยมาก่อน เขาจะรู้จักชื่อลูกๆของนายน้อยได้อย่างไร

นายพเยาว์กล่าวว่า ตอนนั้นตนไม่แน่ใจว่าอาการของบุตรชายจะเกี่ยวพันกับอาการป่วยที่เกิดขึ้นและเป็นสาเหตุที่ทำให้นายน้อยเสียชีวิตหรือไม่แต่ตนคิดว่าเด็กชายเจษฎาบุตรชายอาจจะจำอดีตชาติได้ว่าเป็นนายน้อยสืบชาติมาเกิด ตอนนั้นพวกตนรู้สึกสงสัยแต่ก็ไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง เพราะเกรงว่าบุตรชายจะอายุสั้นและเกรงว่านางเละและครอบครัวจะคิดว่าพวกเขากุเรื่องขึ้นมาเอง

จำทุ่งนาในอดีตชาติได้

หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น เด็กชายเจษฎาก็ได้แสดงออกถึงความทรงจำในอดีตชาติของเขาให้นายพเยาว์และนางทิ้งได้เห็นอีกครั้ง ...วันหนึ่งนาย พเยาว์และนางทิ้งได้พาเด็กชายเจษฎาไปที่ทุ่งนาด้วย และการเดินทางไปที่ทุ่งนาของพวกเขาจะต้องผ่านทุ่งนาของนายน้อยซึ่งอยู่ไม่ไกลจากถนนนัก ขณะที่รถผ่านบริเวณนั้นเด็กชายเจษฎาก็ชี้มือบอกกับนางทิ้งผู้เป็นแม่ว่า “แม่นี่นาหนูอยู่ตรงนี้” นางทิ้งและนายพเยาว์มองตากันอย่างรู้ความหมาย นางทิ้งบอกกับเด็กชายเจษฎาว่า “นาหนูมาอยู่แถวนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ” นายพเยาว์ค้านขึ้นมาอีกคนว่า “บ้าละซิ” เด็กชายเจษฎาพูดเพียงเท่านั้น เมื่อถูกค้านจึงไม่ยอมพูดอะไรอีก วันต่อมา เด็กชายเจษฎา บอกกับนางทิ้งว่า “แม่ถ้าแม่อยากรวยทำไมไม่ไปเอาเงินกับอีเละล่ะ อีเละมันรวยแล้วมันขายที่ได้” เด็กชายเจษฎาพูดถึงที่นาของนายน้อยและนางเละบ่อยมาก บางครั้งก็พูดว่า “อีเละมันรวยแล้วไม่เห็นแบ่งให้กูบ้าง” บางครั้งก็พูดว่า “สมบัติชิ้นสุดท้ายกูไม่เหลือแล้วหนอ” ถึงตอนนี้นายพเยาว์และนางทิ้งชักเริ่มจะแน่ใจแล้วว่าเด็กชายเจษฎาบุตรชายจำอดีตชาติได้

พาไปพบกับภรรยาและลูกในอดีตชาติ

หลังจากวันที่เด็กชายเจษฎาชี้บอกให้พ่อกับแม่ของเขาดูทุ่งนาของนายน้อย เด็กชายเจษฎาก็ร้องไห้อ้อนวอนขอร้องให้นายพเยาว์และนางทิ้งพาไปที่บ้านของนางเละภรรยาในอดีตชาติของเขาอยู่บ่อยๆ แรกๆนายพเยาว์และนางทิ้งก็ยังไม่ได้พาไปเพราะกลัวนางเละจะคิดว่าพวกเขากุเรื่องขึ้นมา เด็กชายเจษฎาร้องไห้อ้อนวอนอยู่หลายวัน นายพเยาว์และนางทิ้งรู้สึกสงสารบุตรชายและคิดอยากจะพิสูจน์ความจริงด้วย จึงตัดสินใจพาเด็กชายเจษฎาไปที่บ้านของนางเละ

นางทิ้ง เต็มหัตถ์ (นามสกุลเดิม เต่านาง)

นางทิ้ง เล่าให้ฟังว่าครั้งแรกที่เธอพาเด็กชายเจษฎาไปที่บ้านของนางเละนั้น เด็กชายเจษฎาเดินนำหน้าไปอย่างคุ้นเคย เมื่อไปถึงบริเวณบ้านของนางเละนางทิ้งตะโกนเรียกนางเละให้ช่วยจับสุนัขให้ด้วย เพราะเธอทราบดีว่าที่บ้านของนางเละมีสุนัขอยู่ตัวหนึ่งดุมากเคยกัดผู้คนที่เดินผ่านบริเวณนั้นไปหลายคน แต่ยังไม่ทันที่นางเละจะออกมาจับสุนัขให้ เด็กชายเจษฎาก็เดินเข้าไปจับสุนัขตัวนั้นแล้วเรียกชื่อสุนัขตัวนั้นว่า "ไอ้แดง" เด็กชายเจษฎาเรียกชื่อสุนัขตัวนั้นได้อย่างถูกต้องและคุ้นเคยทั้งๆที่เพิ่งมาที่บ้านของนางเละเป็นครั้งแรก สุนัขตัวนั้นก็ทำท่าทางเหมือนจะคุ้นเคยกับเด็กชายเจษฎาเป็นอย่างดี เด็กชายเจษฎาจับสุนัขตัวนั้นอ้าปากและบอกให้เธอขึ้นไปบนบ้านก่อน เหตุการณ์ในครั้งนั้นสร้างความประหลาดใจให้กับเธอ นางเละ และผู้ที่เห็นเหตุการณ์ที่อยู่บริเวณนั้นเป็นอย่างมาก เมื่อขึ้นไปบนบ้านของนางเละเด็กชายเจษฎาแสดงท่าทางเขินอายไม่ยอมพูดอะไร

ตอนนั้นเธอเล่าเรื่องที่เด็กชายเจษฎานั่งนับชื่อลูกๆของนางเละ และพูดถึงเรื่องที่เขาชี้ให้ดูทุ่งนาของนายน้อยให้นางเละฟัง ในขณะนั้นเด็กชายเจษฎาก็เที่ยวเดินสำรวจดูของในบ้านเมื่อเห็นภาพถ่ายของนายน้อยก็บอกกับนางเละว่า "เละทำไมไม่เช็ดรูปกูบ้างล่ะ ปล่อยให้ใยแมงมุมเกาะเต็มไปหมด" เธอกับนางเละรู้สึกทึ่งกับคำพูดของเด็กชายเจษฎามาก หลังจากที่เด็กชายเจษฎาพูดแบบนั้นนางเละก็ได้นำภาพถ่ายของนายน้อยลงมาปัดฝุ่นให้ เด็กชายเจษฎานำรูปนั้นมากอดไว้กับตัว จากนั้นเขาก็ถามหา ปัตตาเลี่ยน กรรไกร หีบใบเล็ก และกระจกที่ใช้ในร้านตัดผม ซึ่งเป็นเครื่องมือตัดผมที่นายน้อยเคยใช้อยู่เป็นประจำ นางเละก็บอกว่าเครื่องมือตัดผมพวกนั้นนายประนีลูกชายได้เอาไปใช้ที่ร้านตัดผมของนายประนีที่หมู่บ้านวังกระโดนน้อยแล้ว แต่กระจกบานที่เด็กชายเจษฎาถามหานั้นนาย

ประนอมลูกชายอีกคนทำแตกไปนานแล้ว ในวันนั้นนอกจากเด็กชายเจษฎาจะถามหาสิ่งของที่นายน้อยเคยใช้และจำภาพถ่ายของนายน้อยได้แล้ว เด็กชายเจษฎายังเรียกชื่อลูกๆทั้ง ๘ คนของนายน้อยได้ถูกต้อง โดยเรียกนางคะนึงบุตรสาวคนหนึ่งว่า “อีนาง” และเรียกนายดำเนินบุตรชายว่า “ไอ้เณร” ซึ่งเป็นคำที่นายน้อยคนเดียวเท่านั้นที่เรียกลูกทั้งสองคนแบบนี้

นางทิ้ง กล่าวว่า ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะทราบเรื่องราวส่วนตัวเหล่านี้ของนายน้อยได้ เพราะพวกเธอไม่เคยพูดให้ฟัง ถ้าหากว่าเขาไม่ใช่นายน้อยสืบชาติมาเกิดก็เห็นจะเกินวิสัยที่เขาจะทราบและแสดงออกมาแบบนี้ได้

เรื่องราวชีวิตและสาเหตุการเสียชีวิตของนายน้อย

นางเละ ใจเกื้อ ภรรยาของนายน้อย ได้เล่าถึงเรื่องราวชีวิตและสาเหตุการเสียชีวิตของนายน้อยสามีให้ฟังว่า นายน้อย ใจเกื้อ เกิดเมื่อ พ.ศ.๒๔๗๗ มีบุตรด้วยกันกับเธอทั้งหมด ๘ คน คือ

๑. นายประนอม ใจเกื้อ
๒. นายประนี ใจเกื้อ
๓. นางคะนึง อัฐใส
๔. นายสนั่น ใจเกื้อ(เสียชีวิต)
๕. นางสาวมานัส ใจเกื้อ
๖. นายดำเนิน ใจเกื้อ
๗. นางสาวนุชนารถ ใจเกื้อ
๘. นางสาวนงนุช ใจเกื้อ

ปกตินายน้อย เป็นคนชอบคุยสนุก ใจดี ชอบหยอกล้อเล่นกับบุตรหลานจึงเป็นที่รักของบุตรหลานทุกคน เธอกับนายน้อยมีอาชีพหลักคือทำนา เมื่อว่างจากการทำนาก็จะหารายได้เสริมโดยเปิดร้านตัดผมร่วมกับพรรคพวก ต่อมา นายน้อยสามีของเธอป่วยเป็นโรคตับ มีอาการท้องอืดท้องบวม ตัวเขียว ตอนนั้นเธอต้องกู้หนี้ยืมสินเพื่อนบ้านมารักษาจนหมดเงินเป็นจำนวนมาก แต่ก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้ จนกระทั่งนายน้อยได้เสียชีวิตลงเมื่อปี ๒๕๒๗ ขณะอายุได้ ๕๐ ปี หลังจากนายน้อยเสียชีวิตเธอก็จำเป็นต้องขายที่นาของครอบครัวซึ่งมีอยู่เพียงผืนเดียว เพื่อนำเงิน

มาใช้หนี้ให้กับเพื่อนบ้านที่เธอขอยืมมาเป็นค่ารักษานายน้อยสามี ตอนนั้นหลังจากขายที่นาไปแล้วครอบครัวของเธอลำบากมาก เธอและลูกๆต้องทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการออกรับจ้างเพื่อนบ้านทำนาเกี่ยวข้าวบ้าง เก็บข้าวโพดบ้างเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัว เนื่องจากไม่มีที่นาจะทำเหมือนเมื่อก่อนแล้ว

นางเละ ใจเกื้อ

นางเละ เล่าให้ฟังว่า ในวันที่นางทิ้งพาเด็กชายเจษฎามาพบกับเธอที่บ้านวันนั้น พอมาถึงเด็กชายเจษฎาก็เข้าไปจับสุนัขตัวดุของเธอให้กับนางทิ้ง เขาเรียกสุนัขตัวนั้นว่า “ไอ้แดง” และจับมันอ้าปากอย่างคุ้นเคย ซึ่งปกติไอ้แดงเป็นสุนัขที่ดุมากไม่มีใครกล้าที่จะเข้าไปจับตัวของมัน มีคนที่เดินผ่านแถวบ้านเธอถูกกัดไปแล้วหลายคน ในวันนั้นเด็กชายเจษฎาได้สอบถามเธอหลายเรื่องโดยเฉพาะเรื่องเครื่องมือตัดผมของนายน้อย แต่เวลาที่เธอถามเด็กชายเจษฎาจะไม่ค่อยตอบ โดยส่วนตัวแล้วเธอเชื่อว่าเด็กชายเจษฎาคือนายน้อยสามีของเธอสืบชาติมาเกิด เพราะนอกจากเขาจะแสดงความคุ้นเคยกับสุนัขตัวดุของบ้านเธอ ถามหาสิ่งของและจำภาพถ่ายของนายน้อยได้แล้ว เด็กชายเจษฎายังเรียกชื่อลูกๆทั้ง ๘ คนได้ถูกต้องอีกด้วย โดยเฉพาะที่เรียกนางคนึงบุตรสาวว่า “อีนาง” และเรียกนายดำเนินบุตรชายว่า “ไอ้เณร” นั้น เป็นคำที่นายน้อยสามีของเธอคนเดียวเท่านั้นที่เรียกลูกทั้งสองคนแบบนี้ และหลังจากวันที่นางทิ้งพาเด็กชายเจษฎามาพบกับเธอที่บ้านเด็กชายเจษฎาก็พูดและแสดงออกให้เห็นว่าเขาคือนายน้อยสามีของเธอสืบชาติมาเกิดอีกหลายครั้ง เช่น วันหนึ่งเธอไปนอนค้างที่บ้านของนายดำเนินบุตรชายของเธอ ซึ่งมีบ้านอยู่ตรงข้ามกับบ้านของนายพเยาว์และ

นางทิ้ง เมื่อเด็กชายเจษฎาเห็นก็ตะโกนข้ามถนนบอกกับเธอว่า "อยู่คนเดียวระวังจะมีคนขึ้นหาเด้อ" พอเธอพูดจาโต้ตอบมาเด็กชายเจษฎาก็จะมีอาการเขินอายแก้มแดง เธอสังเกตเห็นว่า ถ้าวันไหนเธอไปนอนที่บ้านของนายดำเนินคนเดียว เด็กชายเจษฎาจะตะโกนแซวเฉยๆไม่ข้ามมาหา แต่ถ้าวันไหนนายดำเนินอยู่ด้วยก็จะข้ามมากินข้าวด้วยและนอนดูทีวีจนดึกจึงจะกลับ นายพเยาว์และนางทิ้งเคยต่อว่าเด็กชายเจษฎาเรื่องนี้หลายครั้งเพราะเกรงใจเธอกับนายดำเนินบุตรชาย แต่เด็กชายเจษฎาก็ยังคงแสดงออกกับเธอและนายดำเนินบุตรชายด้วยความคุ้นเคยเหมือนกับเป็นนายน้อยจริงๆ เธอเคยพยายามทดลองสอบถามเด็กชายเจษฎาเกี่ยวกับอดีตชาติหลายครั้ง แต่เขาได้แต่เขินอายไม่ยอมตอบ และเมื่อตอนที่เธอได้พบกับเด็กชายเจษฎาครั้งแรกๆ มีคนบอกกับเธอว่าเด็กชายเจษฎามักจะต่อว่าเธอ ว่าขายที่นาได้แล้วไม่ยอมแบ่งให้ใช้บ้าง เธอจึงซื้อเสื้อผ้าให้ ๒ ชุดตั้งแต่นั้นมาเด็กชายเจษฎาก็ไม่พูดถึงเรื่องที่นาอีกเลย

เกี่ยวกับเรื่องนี้นางทิ้งแม่ของเด็กชายเจษฎาเองก็เล่าให้ฟังตรงกันว่า หลังจากที่เธอพาเด็กชายเจษฎาไปพบกับนางเละที่บ้านวันนั้น เด็กชายเจษฎาก็แสดงออกแปลกๆหลายครั้ง วันหนึ่งเด็กชายเจษฎาเห็นนางเละมานอนเฝ้าบ้านให้กับนายดำเนินบุตรชาย ซึ่งบ้านอยู่คนละฝั่งถนนกันกับบ้านของเธอ เย็นวันนั้นเด็กชายเจษฎาเตรียมอาบน้ำปะแป้งแต่งตัวอย่างดีผิดปกติ แล้วตะโกนบอกกับนางเละว่า "อยู่คนเดียวระวังจะมีคนขึ้นหาเด้อ" เด็กชายเจษฎาแสดงออกเหมือนกับพูดจาเกี้ยวสาว ซึ่งเขาจะแสดงออกลักษณะนี้เกือบทุกครั้งที่นางเละมานอนที่บ้านของนายดำเนิน แต่เขาจะไม่กล้าเข้าไปหาเธอตามลำพังคนเดียว ถ้าหากวันไหนมีนายดำเนินและภรรยาอยู่ด้วยเขาจึงจะเดินข้ามไปที่บ้านของนายดำเนิน

นอกจากนางเละแล้ว เด็กชายเจษฎายังแสดงออกถึงความผูกพันที่มีต่อลูกๆในอดีตชาติของเขาอีกด้วย มีครั้งหนึ่งเด็กชายเจษฎาได้ต่อว่านายประนอมบุตรชายคนโตขณะที่นายประนอมนั่งดื่มสุราอยู่กับเพื่อนๆว่า "ไอ้นอม มึงนะดีแต่กินเหล้า" และต่อว่าอีกหลายอย่าง นางทิ้งผู้เป็นแม่บอกว่า "ทำไมไปว่าลุงเขาอย่างนั้นล่ะ" เด็กชายเจษฎาบอกว่า "ก็ไอ้นอมมันลูกกู" มีครั้งหนึ่งเด็กชายเจษฎามองเห็น นางสาวมานัสบุตรสาวของนายน้อยนั่งให้นมลูกอยู่ เด็กชายเจษฎาพูดกับนางสาวมานัสว่า "อีนัดมึงเลี้ยงลูกอ่อนอีกแล้วรึ" และเขาเคยต่อว่านายดำเนินว่าชอบทะเลาะกับภรรยา ซึ่งจากคำพูดและการแสดงออกของเด็กชายเจษฎาที่มีต่อครอบครัวของนางเละ ทำให้นางเละและลูกๆทุกคนเชื่อว่า เด็กชายเจษฎาคือนายน้อยสืบชาติมาเกิดใหม่จริงๆ

จำเพื่อนบ้านได้

ผู้เขียนได้พบกับ นายอัน นาคตระกูล เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้กันกับบ้านของนายน้อย ซึ่งเขาเคยพบและถามเด็กชายเจษฎาว่ารู้จักเขาหรือเปล่า เด็กชายเจษฎาตอบว่า “รู้จัก..ไอ้อัน” นายอันถามว่า “บ้านกูอยู่ตรงไหน ลองชี้ให้ดูซิ” เด็กชายเจษฎาชี้มือไปยังบ้านของนายอันและบอกว่า “โน่นไง” เด็กชายเจษฎา เรียกชื่อนายอันได้ถูกต้องทั้งๆที่เขาไม่เคยพบหรือรู้จักกับนายอันมาก่อน เพิ่งเคยพบครั้งนั้นเป็นครั้งแรก และยังสามารถชี้บ้านของนายอันได้ถูกต้องอีกด้วย

ความทรงจำที่ลบเลือน

เด็กชายเจษฎา พูดถึงความทรงจำในอดีตชาติของเขาตั้งแต่อายุได้ประมาณ ๒ ขวบ จนกระทั่งเขาอายุได้ประมาณ ๔ ขวบ เขาก็เริ่มพูดน้อยลง และเมื่อเขาอายุได้ประมาณ ๕ ขวบกว่าๆเขาก็หยุดพูดถึงความทรงจำในอดีตชาติของเขา แต่เขายังคงแสดงออกกับนางเละและลูกๆ ของนางเละอย่างคุ้นเคยเหมือนเดิม

****